

Αλφα

ΣΑΒΒΑΤΟ
25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1998

ΕΤΟΣ 4ο

ΦΥΛΛΟ 130
ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Θέμα

ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Νεοφιλελευθερισμός και παγκόσμια επανάσταση

“Κάθε μέρα φέρνει περισσότερα ειδήσεις για ξεσπάσματα αντίστασης στην οικονομική νέα παγκόσμια τάξη που λέγεται νεοφιλελευθερισμός. Αυτά τα ξεσπάσματα περιέχουν την πρώτη ύλη κάθε μελλοντικού επαναστατικού κινήματος. Αλλά, για να τα κατανοήσουμε και να μάθουμε τι σημαίνουν για εμάς, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε τον νεοφιλελευθερισμό”.

σελ. 6 και 7

3 χρόνια μετά

Νεος κύκλος έκδοσης του “Αλφα”

“Τρία χρόνια έκλεισαν από το πρώτο φύλλο της εφημερίδας και το ΑΛΦΑ πιστεύουμε ότι κλείνει έναν πρώτο μεγάλο κύκλο της έκδοσής του. Για τον επόμενο που φιλοδοξούμε να ανοίξουμε, αισθανόμαστε υποχρεωμένοι -πρώτα απ’ όλα στους ίδιους μας τους εαυτούς- να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα σημεία”.

σελ. 8 και 9

Ανάλυση

Σύγκρουση, αγώνας, τοπική αυτοδιεύθυνση

“Οι τοπικές λοιπόν συγκρούσεις που φαίνεται πως αφορούν μόνο αυτούς οι οποίοι τις πραγματοποιούν δεν είναι παρά το όριο της δικής μας εναπόθεσης ευθυνών για ζητήματα που αφορούν όλους. Δίχως θεσμούς ισότιμης συμμετοχής, χωρίς τη διεκδίκησή τους για όλα τα δημόσια ζητήματα καθίσταται το πλέον εύκολο ο καθείς να μετατρέπεται σε υπήκοο-θεατή αποφάσεων και η κοινωνική σύγκρουση να αποκλιμακώνεται σε έναν επαγγελματικό-συντεχνιακό πόλεμο”.

σελ. 12

Διεθνή

- Πόλεμος στην αποβάθρα. Οι λιμενεργάτες στην Αυστραλία
- Οι κινητοποιήσεις του MST στη Βραζιλία
- Ομάδες θανάτου στην Ονδούρα

σελ. 10

Την Πέμπτη 23 Απρίλη, στις 7.00 το πρωί, άνδρες των ΕΚΑΜ, πάνοπλοι και φορώντας κουκούλες, καθώς και διμοιρίες των ΜΑΤ, εισβάλουν στην κατάληψη Βαρβάρα και απομακρύνουν από το κτίριο τα 13 άτομα που βρίσκονται εκείνη τη στιγμή εκεί. Οδηγούνται στο τοπικό αστυνομικό τμήμα, ενώ στην πλατεία εμπρός από το κτίριο εγκαταθίστανται πολλές διμοιρίες που αποκλείουν την πρόσβαση οποιουδήποτε. Έντονη αστυνομική παρουσία υπάρχει σε όλη τη γύρω περιοχή, καθώς και σε άλλα σημεία της Θεσσαλονίκης. Αμέσως μετά την εκκένωση του κτιρίου, φορητά του δήμου αρχίζουν να αδειάζουν το κτίριο από ό,τι υπήρχε εκεί καταστρέφοντας έπιπλα και εξοπλισμό, ενώ παράλληλα συνεργεία του δήμου ξηλώνουν όλα τα παράθυρα και τις πόρτες. Τέσσερις ώρες αργότερα όλα τα άτομα που είχαν απομακρυνθεί από την κατάληψη Βαρβάρα, αφήνονται ελεύθερα, καθώς οι αστυνομικοί τους ανακοινώνουν πως είχαν μεταφερθεί στο τμήμα για “εξακρίβωση στοιχείων”.

“Villa Βαρβάρα”. Μια “στιγμή” τεσσάρων χρόνων ελευθερίας, στον ορίζοντα της γκριζας μητρόπολης. Ένας χώρος, ένα σπίτι, το σπίτι, οι άνθρωποι, οι εκδηλώσεις... Όλα κομμάτια ενός εκ των μακροβιότερων και των δυσκολότερων πειραμάτων αυτοοργάνωσης στη καθημερινή ζωή της Θεσσαλονίκης. Ένας διαρκής αγώνας ζωής αλλά και δημιουργίας. Πεδίο πειραματισμών και χρωματισμού της καθημερινότητας με το διαφορετικό. Χώρος επικοινωνίας και άμεσης επαφής. Χώρος δημιουργίας και διασκέδασης. Χώρος χωρίς εμπόρευμα και καταναλωτές.

Μία διαρκής και επίπονη παρουσία μακριά από μεγάλα λόγια, βαρύγδουπες και βαθυστόχαστες θεωρίες και ερμηνείες της καθημερινότητας. Μονάχα ο “λόγος της πράξης” που δεν μπορεί κανείς να τον αμφισβητήσει γιατί είναι απλά η επιβεβαίωση μιας πραγματικότητας που χτίζεται με κόπο.

Αυτή η άλλη εικόνα που ξεκίνησε σε μια γειτονιά της Θεσσαλονίκης, αποφασίστηκε ότι σπιλώνει τη συνολική εικόνα της γενικότερης μιζέριας. Όπως η μύγα στο γάλα... Και σαν τη μύγα θέλησαν να την εξαφανίσουν. Θά ‘πρεπε να ξέρουν καλύτερα. Γιατί όσο μικρή και αν είναι η χαραμάδα για μια άλλη καθημερινότητα, είναι αρκετή για να μας κάνει να θέλουμε και να διεκδικούμε αυτήν την καθημερινότητα.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, 120 άτομα βρέθηκαν αντιμέτωποι με τα ΜΑΤ που κρατούν ζωμένο όχι μόνο το κτίριο της κατάληψης, αλλά και ολόκληρη την περιοχή. Το έργο τους, πρώτα απ’ όλα, να τρομοκρατήσουν τη γειτονιά που θέλησε να βρεθεί στο πλευρό των διαδηλωτών. “Η villa Βαρβάρα είναι ζωντανή, κρήνη και ασπίδες δεν θα φοβηθεί”. Στο βαθμό που δεν θα μείνει σύνθημα **ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ**.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης, Τρίτη 28 Απρίλη, 6.00μμ, Καμάρα (Θεσ/κη) ★ Κείμενο της κατάληψης Βαρβάρα στην 5η σελίδα

Στην τυπολογία των μέσων

Αν υπάρχει ένας κυρίαρχος εφιάλτης, είναι αυτός μιας κοινωνίας που αντιμετωπίζει με απάθεια κάθε τι που συμβαίνει γύρω της. Ή που, ακόμη χειρότερα, διακατέχεται από πάθος μόνο όταν είναι ν' αναζητήσει εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Ο αντιεξουσιαστικός χώρος έδωσε στον εφιάλτη αυτό ένα όνομα. Ο αντιΜΜΕ λόγος έγινε τόσο ισχυρός, που έτεινε να αντικαταστή-

σει την αναρχία ως ιδεολογία, απέκτησε δηλαδή διαστάσεις ερμηνευτικού σχήματος του κόσμου. Απλουστευτικά βέβαια, γιατί πριν δαιμονοποιήσεις τους εχθρούς σου, είναι απαραίτητο ν' αντιλαμβάνεσαι και την ιστορική στιγμή και την αξία της δράσης (και όχι της αδράνειας που προβάλλεται ως δράση). Έτσι, αυτή η σελίδα ασχολείται με είδωλα και καθρέφτες.

★ **Παρότι, δημοσίως, τηρούν «σιγή ιχθύος», ικανοποιημένοι από την εξέλιξη της διαδικασίας φέρονται να είναι οι εργαζόμενοι.**

Θεσσαλονίκη, Τρίτη 14 Απρίλη, άρθρο για την -μόλις ιδιωτικοποιημένη- τράπεζα Μακεδονίας-Θράκης.

★ **...οι εργαζόμενοι εκφράζουν φόβους για δραματικές αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς...**

Θεσσαλονίκη, Τρίτη 14 Απρίλη, πρωτοσέλιδο για τη μελλοντική ιδιοτικοποίηση της ΔΕΘ.

★ **...προωθείται η διχοτόμηση -αμερικανοποίηση του Αιγαίου...**

Ριζοσπάστης, Τετάρτη 22 Απρίλη, από ανακοίνωση του ΚΚΕ.

★ **...το κόμμα είναι έτοιμο να παράσχει την αμέριστη πολιτική στήριξη του σε κάθε κυβερνητικό μέτρο που θα αποσκοπούσε στην αποτελεσματική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας...**

Ελευθεροτυπία, Τρίτη 21 Απρίλη, από άρθρο για το νέο χτύπημα των «Εμπρηστών Συνειδήσης». Δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της ΝΔ.

★ **Η ελληνική στρατιωτική δύναμη, (...) συνεισέφερε (...) για τον εκσυγχρονισμό των εγκαταστάσεων του στρατοπέδου...**

Εξουσία, Τρίτη 21 Απρίλη, άρθρο για την ελληνική βοήθεια στην Αλβανία.

★ **Οι αλβανοί του Κοσσυφοπέδιου δεν προσήλθαν για ενδέκατη φορά χθες στις συνομιλίες που τους έχουν καλέσει οι σερβικές αρχές.**

Μακεδονία, Παρασκευή 17 Απρίλη, άρθρο για την σερβική πρόταση δημιουργίας αλβανικού κοινοβουλίου.

★ **...η αστυνομία του Όλστερ αποτελεί «προμαχώνα κατά της αναρχίας και της αναταραχής»**

Ριζοσπάστης, Πέμπτη 23 Απρίλη, δηλώσεις του αρχηγού του αστυνομικού σώματος από άρθρο για τη Βόρεια Ιρλανδία.

★ **Κιτρίνισε ο τόπος στο Ελευθέριο-Κορδελιό (...) από αμέλεια κατά τη μεταφορά θειαφιού από το λιμάνι, για λογαριασμό των χημικών Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος.**

Θεσσαλονίκη, Τρίτη 14 Απρίλη, τοπικά νέα.

★ **Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι συγγενείς των μελών της θεραπευτικής κοινότητας «Ιθάκη» άκουσε χθες ο δήμαρχος Καλαμαριάς και υποψήφιος δήμαρχος Θεσσαλονίκης, Θρασύβουλος Λαζαρίδης (...) Για την οικονομική ενίσχυση του συλλόγου ο κ. Λαζαρίδης αγόρασε 100 λαμπάδες...**

Θεσσαλονίκη, Τρίτη 14 Απρίλη, από άρθρο για τον Λαζαρίδη και την «Ιθάκη».

Έξι χρόνια πριν. Κατάληψη Φυλής και Φερρών. Στους καιρούς του εθνικιστικού παραλήρηματος και των «εθνικών» συλλαλητηρίων, από τις συλλογικότητες που φιλοξενούνται στην κατάληψη οργανώνεται ένα μεγάλος μέρος της αντιεθνικιστικής και αντιφασιστικής δράσης στην Αθήνα. Τα περισσότερα μέλη της θα συλληφθούν στη γνωστή υπόθεση των 33 αφισκοκολλητών, ενώ λίγο αργότερα θ' ακολουθήσει έφοδος των ΕΚΑΜ. Τελικά η κατάληψη δεν θα αντέξει, ενώ το ΑΠΘ, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού πιέζει και απειλεί με κάθε μέσο. Απρίλης '98. Στις εφημερίδες δημοσιεύεται η είδηση ότι το Αριστοτέλειο πούλησε το σπίτι για οίκο ανοχής, με αντίτιμο 32 εκατομμύρια δρχ. Δυο μέρες αργότερα θα κατασταλεί και η Villa Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη.

Ημερολόγιο καταστροφών

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΑΠΡΙΛΗ

ΠΕΘΑΝΕ ο Πολ-Ποτ, υπεύθυνος των μαζικών σφαγών 2.000.000 καμποτζιανών. Κατά κεφαλή εισόδημα στην Καμπούτζη: 270\$.

ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ 6.300 μπάτσων. Οι 1.300 προορίζονται για την ενίσχυση της φύλαξης των συνόρων. Την ίδια στιγμή συλλαμβάνονται εκατοντάδες μετανάστες στο Κιλκίς.

ΔΗΜΟΣΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ έκθεση που αποκαλύπτει βασανιστήρια στις φυλακές Διαβατών, ιδιαίτερα προς τους φυλακισμένους μετανάστες.

ΝΕΚΡΟΙ 2 μαροκινοί μετανάστες από έκρηξη σε ναρκοπέδιο στον Έβρο. Συνολικά 23 μετανάστες έχουν σκοτωθεί και 29 άλλοι τραυματιστεί από τα ελληνικά ναρκοπέδια τα τελευταία 10 χρόνια.

Η ΑΛΒΑΝΙΑ, η Βουλγαρία, η Ελλάδα, η FYROM, η Ρουμανία, η Τουρκία και η Σλοβακία αποφάσισαν τη συγκρότηση πολυεθνικής δύναμης ταχείας επέμβασης για τα Βαλκάνια.

ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΑΠΡΙΛΗ

“ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ πόλης στη μορφή αυτή είναι πλέον ιστορία”. RAF, Γερμανία.

ΤΡΙΤΗ 21 ΑΠΡΙΛΗ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ στις φυλακές Κορυδαλλού. Καταστέλλεται από την επέμβαση ΜΑΤ και ΕΚΑΜ.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ότι το γαλλικό κράτος είχε ενεργή ανάμιξη στα γεγονότα που οδήγη-

σαν στη σφαγή μισού εκατομμύριου Τούτσι στη Ρουάντα.

ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ και από το Σιν Φέιν η ειρηνευτική συμφωνία για τη Βόρεια Ιρλανδία.

ΤΡΙΤΗ δολοφονία μέσα σε δύο μήνες ακτιβιστή, υπέρμαχου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κολομβία.

ΤΟ ΣΤΕ απόρριψε προσφυγή ενάντια στην εγκατάσταση ραντάρ στην Περαία των κοινοτήτων της περιοχής. Δεύτερη προσφυγή θα εκδικαστεί τον Μάη. τα έργα συνεχίζονται.

ΕΚΡΗΞΗ ανόδου των τιμών των μετοχών στο χρηματιστήριο. Κλείνουν 31 χρόνια από τη χούντα του '67.

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 ΑΠΡΙΛΗ

ΔΕΥΤΕΡΗ μέρα ένοπλων συγκρούσεων στο κοσσυφοπέδιο. Η αλβανική πλευρά υποστηρίζει ότι επίκειται μαζική σφαγή από τον σερβικό στρατό.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ μυστική συμφωνία της βρετανικής κυβέρνησης για επεξεργασία επικίνδυνου ραδιενεργού φορτίου από τη Γεωργία.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ Αμνηστία καταγγέλλει βασανιστήρια χιλιάδων παιδιών στη κεντρική και νότια Ασία. Στο Πακιστάν η μεγάλη πορεία ενάντια στην παιδική εργασία, που από τις Φιλιπίνες θα καταλήξει στη Γενεύη.

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΑΠΡΙΛΗ

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ της Villa Βαρβάρα. Πορεία αλληλεγγύης 120 ατόμων.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

“Δεν μπορέσαμε ν' ανακαταλάβουμε το εργοστάσιο, αλλά θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας για να διασφαλίσουμε το δικαίωμα στο αυτονόητο: το δικαίωμά μας να επιλέγουμε και να ξέρουμε τι τρώμε...”

Θα μπορούσε να είναι ένα κομμάτι από μια διαφορετική προκήρυξη και δράση. Είναι όμως οι δηλώσεις του υπεύθυνου της πρόσφατης επιχείρησης της Greenpeace της κατάληψης των “Μύλων Σόγιας”, στον Ισθμό της Κορίνθου.

Καθώς η αγορά γεμίζει από γενετικά μεταλλαγμένα προϊόντα - και η σόγια κατέχει μια περίοπτη θέση ανάμεσά τους - η οικολογική οργάνωση επέλεξε ως στόχο έναν από τους κύριους διακινητές τους στην Ελλάδα. Η επιτυχία της ενέργειας ήταν απόλυτη: τόσο ώστε οι “Μύλοι Σόγιας”, και η πολυεθνική “Monsanto” (που παράγει τη γενετικά μεταλλαγμένη σόγια) αναγκάστηκαν ν' απολογηθούν δημοσίως. Και το σύνολο των άρθρων στον έντυπο τύπο τέλειωναν με το ίδιο μοτίβο: τη Greenpeace νικήτρια, τις εταιρίες σε θέση άμυνας. Και ζήσαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Πίσω από την επανάληψη του αιώνιου μύθου της επιβολής του καλού πάνω στο κακό, κρύβονται πολύ περισσότερα πράγματα. Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά: η εικόνα του κεφαλαίου να απολογείται και της δικαστικής εξουσίας να ξεμπερδεύει εσπευσμένα με αναβολή δεν είναι από τις συνηθισμένες. Γιατί, τελικά, πίσω από την Greenpeace κρύβεται η Greenpeace. Πίσω από την οικολογική οργάνωση, μια μεγάλη πολυεθνική εταιρεία, με κάθετη οργάνωση και απόλυτη ιεραρχία. Με έσοδα, μόνο από τις συνδρομές των 5.000.000 μελών που διαφημίζει ότι έχει, πάνω από 80 εκατομμύρια δολάρια (5.000 είναι η -μικρή- συνδρομή για κάθε μέλος στην Ελλάδα).

Μια οργάνωση όπου τα μέλη της δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα: απλά πληρώνουν και λαμβάνουν κάποια illustration έντυπα. Που στηρίζεται σε επαγγελματίες ακτιβιστές. Που και αυτοί δεν έχουν δικαίωμα ψήφου, αν η οργάνωσή τους δεν είναι οικονομικά αυτοδύναμη. Που πίσω απ' όλα αυτά αποκαλύπτει μια εταιρεία. Όχι μόνο με το διοικητικό της συμβούλιο, αλλά και με εμπορικά προϊόντα. Αν και το οικολογικό ψυγείο, το οικολογικό αυτοκίνητο και οι οικολογικοί ολυμπιακοί αγώνες δεν είναι παρά συμπληρωματικά του κύριου εμπορικού προϊόντος, της οικολογίας αυτής καθαυτής.

Μόνο που η Greenpeace βέβαια δεν είναι οικολογική. Όχι πάντως με την κλασική έννοια, της αντίθεσης σε μια καπιταλιστική μαζική βιομηχανική κοινωνία. Όχι πάντως με την αντίληψη να συσπειρώσει και να προωθήσει την αυτενέργεια. Γιατί η τελευταία εξαπλώνεται στην ελεγχόμενη κατανώληση.

Αν κάτι στην περίπτωση της Greenpeace φτάνει στην αποθέωσή του, αυτό είναι ο χειρισμός των μέσων. Ήταν μια ακόμη επιχείρηση του θεάματος. Και μένει σε όσους τοποθετούν τον εαυτό τους έξω από αυτό, ν' αποδείξουν ότι ούτε η οικολογία, ούτε η καθημερινή ζωή είναι μια υπόθεση της εξουσίας.

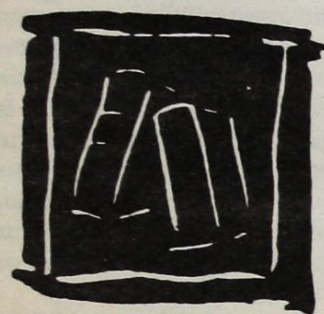
M.K.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Τρίτη 28 Απριλίου, στις 6 μ.μ. συγκέντρωση αλληλεγγύης ενάντια στην καταστολή της Villa Barbara στην Καμάρα (Θεσσαλονίκη).

Εκδόσεις...

- «Δρόμοι - περιοδικό πολιτικής και κοινωνικής κριτικής», Απρίλης '98, νο 5.
- «Έναρθρες Κραυγές (Αντικείμενα), Απόπειρα πρώτη». 20σέλιδο φυλλάδιο.
- «Η Βία - Δοκίμιο για τον «homo violens» του Roger Dadoun. Βιβλίο 95 σελίδων από τις εκδόσεις SCRIPTA.
- «ΜΟΡΙΑΚΟΤΗΤΕΣ - Gilles Deleuze / Γράμμα για μια δριμύεια κριτική, Giorgio Agamben / Ντελέζ, Franco Berardi «Bifo» / Χαρτογραφώντας δρόμους που ανοίγονται». Μπροσουρίτσα από τις εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα.
- «Από την επανάσταση των μεταφορών στην επανάσταση των μεταδόσεων» του Paul Virilio. Μπροσουρά από τις εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Ενάντια στο στρατό

Το Σάββατο 11 Απριλίου οι Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Κερατσινίου διοργάνωσαν εκδήλωση με θέμα: «Ο ρόλος και η δομή του στρατού και μορφές άρνησης στρατεύσεως», στην οποία συμμετείχαν γύρω στα 70 άτομα.

Μετά από ένα ενδιαφέρον θεατρικό και προβολή ολάνθες, ξεκίνησε η συζήτηση με τις εισηγήσεις των διοργανωτών. Έγινε ιστορική αναφορά στη δημιουργία των σύγχρονων στρατών, παράλληλα με τη γέννηση και την εξέλιξη των εθνικών κρατών. Δόθηκε έμφαση στο ρόλο που παίζουν οι στρατοί αυτοί

• στην ένοπλη αντεπανάσταση: όταν η «πειθώ» και οι «κατώτερες» μορφές κρατικής βίας αποτυγχάνουν να εκβιάσουν τη συναίνεση και οι στρατοί έρχονται με την ισχύ των όπλων να εγυηθούν την επιστροφή στην κοινωνική ομαλότητα.

• στην ένοπλη επίλυση διακρατικών διενέξεων: σε περιπτώσεις διαμάχης κεφαλαιοκρατικών συμμοριών, όταν η διπλωματική οδός αποτυγχάνει και η στρατιωτική σύγκρουση γίνεται μονόδρομος, και σε περιπτώσεις αστυνομικού τύπου επεμβάσεων πολυεθνικών στρατευμάτων των χωρών του αναπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου, όταν περιοχές υψηλού γεωπολιτικού, οικονομικού ή ενεργειακού ενδιαφέροντος οδηγούνται σε καθεστώς αστάθειας ή κοινωνικής εξέγερσης

• και στην περιχαράκωση της νεολαίας, με την τυφλή υπακοή στους ανώτερους, την πίστη στην αναγκαιότητα ηγετών, τον άκριτο και επιβεβλημένο σεβασμό, την εξατομίκευση, τη ρουφιανιά, το σεξισμό, το ρατσισμό, τον εθνικισμό που εμπνέουν οι στρατοί.

Στη συνέχεια των εισηγήσεων, έγινε αναφορά στις διάφορες στάσεις άρνησης του στρατού. Πέρα από την αντίρρηση συνείδησης για θρησκευτικούς λόγους, πέρα από την εναλλακτική θηεία ή την προσωπική λύση του Ι5, η Ομάδα του Κερατσινίου τοποθετήθηκε σαφώς υπέρ της ολικής άρνησης στρατεύσεως, γιατί «αποτελεί τη συνειδητή στάση κάθετης ρήξης με τον θεσμό του στρατού. Έχει τα χαρακτηριστικά ενός συλλογικού επιθετικού αντιθεσμικού προτάγματος και είναι αναφομοίωτη ως πράξη, αφού έρχεται να αντιπαρεταθεί με το θεσμό και όχι να διεκδικήσει».

Στην κουβέντα που ακολούθησε έγιναν δύο σημαντικές τομές. Η πρώτη αφορά το ζήτημα της «παλλαϊκής άμυνας» και την ανάγκη απάντησης στα σχέδια για την εφάρμογής της. Η δεύτερη αφορά το ζήτημα της σύνδεσης των αρνητών στρατεύσεως, μεταξύ τους και με την κοινωνία. Έγινε φανερό ότι και τα δύο ζητήματα είναι ιδιαίτερα κρίσιμα, γιατί από την απάντηση σ' αυτά εξαρτάται η ποιότητα και η αποτελεσματικότητα του λόγου που αρθρώνεται ενάντια στο στρατό. Θίχτηκε λοιπόν η αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα της έμμεσης ή άμεσης συσχέτισης όλων μας με την άρνηση του στρατού, είτε είμαστε άνδρες είτε γυναίκες, είτε κατοικούμε

στις «μητροπόλεις» είτε στις ακριτικές περιοχές, είτε είμαστε, προσωρινά, Ι5 είτε αρνητές, είτε ταλαντευόμαστε και βρισκόμαστε στο μεταίχμιο των αναβολών είτε είμαστε λίγο πριν τη δήλωση άρνησης.

Το ελάχιστο συμπέρασμα που βγάλαμε από τη συζήτηση αυτή είναι ότι μία πρώτη βάση και μία άμεση και επιτακτική ανάγκη για τη συλλογική προώθηση της ολικής άρνησης του στρατού είναι η ανάπτυξη ενός δικτύου επικοινωνίας όλων των αρνητών.

B.E.

Σημείωση: Ορισμένα μέρη του κειμένου βασίστηκαν στο φυλλάδιο των Αναρχικών Αντιεξουσιαστών Κερατσινίου, που εκδόθηκε το Μάη του 1997 και ξαναμοιράστηκε στην εκδήλωση της 11ης Απριλίου. Επίσης, στην εκδήλωση μοιράστηκε και μία μικρή μπροσουρά με αποσπάσματα δηλώσεων αρνητών στρατεύσεως και με απόσπασμα-προδημοσίευση από το βιβλίο για την άρνηση στρατεύσεως που πρόκειται να κυκλοφορήσει η «Πρωτοβουλία για την προώθηση της άρνησης στρατεύσεως» (κείμενο που πρόκειται να δημοσιευτεί στο Άλφα την επόμενη εβδομάδα).

Αντιρατσιστικό συλλαλητήριο

Στο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο που πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 14 Απριλίου με πρωτοβουλία του Δικτύου Κινήσεων για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και τη συμμετοχή πολλών αριστερών οργανώσεων καθώς και οργανώσεων μεταναστών η συμμετοχή του κόσμου ξεπέρασε τα 2000 άτομα. Το γεγονός αυτό ήταν αποτέλεσμα της μαζικής προσέλευσης των μεταναστών, οι οποίοι δεν διαθέτουν την πολυτέλεια των διακοπών, λόγος βάσει του οποίου δικαιολογήθηκε για παράδειγμα η πενιχρή παρουσία φοιτητών. Αυτή η μεγάλη συμμετοχή των μεταναστών υπήρξε το σημαντικότερο στοιχείο της πορείας και κάτι πρωτόγνωρο για τα ελληνικά δεδομένα, αφού οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι και οι θιγόμενοι από την εκμετάλλευση και το ρατσισμό βγήκαν στο δρόμο διαδηλώνοντας κατά της ξενοφοβικής υστερίας και των συνεχών απελάσεων και διεκδικώντας τα δικαιώματά τους. Έτσι και η επιτυχία της κινητοποίησης οφείλεται στο μεγαλύτερο βαθμό στη συμμετοχή αυτών των ανθρώπων οι οποίοι έδωσαν στην κυριολεξία χρώμα στην πορεία, ενώ στο πίσω μέρος της, στο μπλοκ των οργανώσεων ελλήνων αριστερών κλπ. το κλίμα ήταν μάλλον υποτονικό. Η πορεία διαλύθηκε ήρεμα στα Προπύλαια απ' όπου και είχε ξεκινήσει.

Γ.Δ. - ΑΘΗΝΑ

M. M. Αθήνα

Η Σελίδα της Επικοινωνίας στοχεύει στην παρουσίαση όλων των εκδόσεων κι εκδηλώσεων που γίνονται από άτομα και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο ευρύτερο φάσμα του αντιεξουσιαστικού - ελευθεριακού χώρου καθώς και του χώρου της μη κομματικής ριζοσπαστικής αριστεράς, αλλά και οποιασδήποτε σχετικής δραστηριότητας κρίνεται κατά περίπτωση ενδιαφέρουσα και δεν έχει σχέση με τους προαναφερθέντες πολιτικούς χώρους. Ειδικότερα, στόχος της στήλης «Agenda» είναι η ενημέρωση για την πρόσφατη κίνηση του έντυπου λόγου καθώς και για προγραμματιζόμενες εκδηλώσεις, χωρίς οποιοδήποτε κριτήριο επιλογής από την πλευρά μας, μια και πιστεύουμε ότι ο καθένας/μά έχει τα προσωπικά του/της κριτήρια αξιολόγησης για να σταθεί κριτικά απέναντι στις δραστηριότητες που θα παρατίθενται. Από τη δική μας πλευρά σκοπεύουμε στην υπόλοιπη σελίδα να παρουσιάζουμε αναλυτικότερα εκδόσεις κι εκδηλώσεις που με βάση τα υποκειμενικά μας κριτήρια, παρουσιάζουν ενδιαφέρον. Αυτή η αξιολογική παρουσίαση είναι αυτονόητο ότι συχνά δεν θα συμβαδίζει χρονικά με την ανακοίνωση της εν λόγω έκδοσης, αλλά μπορεί να την ακολουθεί κατά μερικές εβδομάδες. Τέλος η Σελίδα της Επικοινωνίας θα συνεχίσει να φιλοξενεί την αλληλογραφία της εφημερίδας.

Σε αυτήν την προσπάθεια χρειαζόμαστε τη βοήθεια όλων σας, ιδιαίτερα για τη στήλη «Agenda», ώστε, στο βαθμό του δυνατού, κάθε βδομάδα να είναι πλήρης γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι οι παραλήψεις δεν θα αποφευχθούν, παραλείψεις για τις οποίες επιθυμούμε να αντιμετωπιστούν καλοπροαίρετα. Παράλληλα περιμένουμε παρουσιάσεις από εκδηλώσεις που ήδη έγιναν, καθώς και κριτικά κείμενα σχετικά με εκδόσεις, δεδομένου ότι βασίζομενοι μόνο στις δυνάμεις των μελών του ΑΛΦΑ σίγουρα δεν θα καταφέρουμε με επαρκή τρόπο να καλύψουμε την ανάγκη αντιπληροφόρησης στο επίπεδο των εκδόσεων - εκδηλώσεων.

Υπενθυμίζουμε ότι μπορείτε να επικοινωνείτε μαζί μας στην Τ.Θ. 31809 / Τ.Κ. 100 35 - Αθήνα, ή πιο γρήγορα στο τηλέφωνο (τηλεφωνητής και fax) 01-3843950 καθώς και στο e-mail: alfanarc@compulink.gr

Ο Δαίμονας της Επιμέλειας...

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, στο κείμενο της 4ης σελίδας με τίτλο «...και οι αντιρατσιστικές κινήσεις» παραλείφθηκε στην 5η παράγραφο μία λέξη, η λέξη ημών, αλλοιώνοντας τελείως το νόημα της παραγράφου. Η ολοκληρωμένη πρόταση είναι:

«Αν η διατακτικότητα και η αυτοσυγκράτηση των μεταναστευτικών οργανώσεων είναι από πολλές απόψεις δικαιολογημένη και ευεξήγητη, η αδράνεια και ο εγκλωβισμός όλων ημών των υπολοίπων είναι απλώς ένα ακόμη δείγμα μειωμένων αντανάκλαστικών και αδυναμίας συνεύρεσης έστω και για πολύ συγκεκριμένους και πρακτικούς σκοπούς».

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 130

ΕΚΔΟΤΗΣ: «ΑΛΦΑ» Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοικτά
κάθε Πέμπτη 8.00-10.00Μ.Μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας δημοσιεύτηκε άρθρο με τίτλο «Και οι αντιρατσιστικές κινήσεις». Η αδυναμία ως και συνειδητή αποφυγή επικοινωνίας ανάμεσα στις συλλογικότητες καθώς και μια γενική επιπολαιότητα στις επιλογές αποτελούν πραγματικά χαρακτηριστικά του αναρχικού/ αντιεξουσιαστικού/ αυτόνομου/ αριστερού χώρου, όμως το απαξιωτικό και απ' υψηλού ύψους του άρθρου δεν ταιριάζει σε αρθρογράφο αναρχικού εντύπου (όπως τουλάχιστον το αντιλαμβάνομαι εγώ) και δεν προωθεί τίποτα άλλο από τη διαιώνιση των προβλημάτων. Άλλωστε, ο καθένας μας φέρει μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κατάσταση.

Υ.Γ. Όσο για την ερώτησή τι θα έκαναν οι χρυσαυγίτες, η ματαίωση της συγκέντρωσής τους αποτελεί ξεκάθαρη απάντηση.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» (τηλ.: 3802040), «ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» (τηλ.: 3608635). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ «ΝΑΥΤΙΛΟΣ» (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ.: 257364). ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 8:00 - 10:00 μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ.

Ποιοι ρημάζουν τις ζωές μας;

«Πείτε στο παιδί σας να 'ρθει στη συνέλευση. Το Σάββατο 25 Απρίλη, στο Πολυτεχνείο, στην αίθουσα Γκίνη. Για να συζητήσουμε για το μπλοκάρισμα του διαγωνισμού».

«Τι λες ρε φίλε; ΕΓΩ είμαι για το διαγωνισμό».

Στη νομαρχία Αθήνας, στην Κηφισιάς. Μια αναπληρώτρια μαθηματικός αποκαλύπτει με μια της φράση όλη την κατάσταση που βιώνουν χιλιάδες εκπαιδευτικοί. Σαράντα χρόνων κι έρχεται σήμερα να υποβάλλει τα χαρτιά για τη συμμετοχή της στο διαγωνισμό του υπουργείου. Για 500 θέσεις στην εκπαίδευση. Για μια θέση στον ήλιο του Δημοσίου.

Πιάνουμε κουβέντα. Μιλάμε για τη νοοτροπία όλων εκείνων που προσπαθούν να περιμαζέψουν την αυτοπεποίθησή τους και, όταν μοιράζουμε τις προκηρύξεις, μας προσπερνούν για να υποβάλουν την αίτηση για το διαγωνισμό. Για την αξιοπρέπεια που θυσιάζουν, όταν πάνε να βολέψουν τον εαυτό τους, ελπίζοντας να πετύχουν στις εξετάσεις. Για τις φρούδες ελπίδες που η ίδια στήριξε στην κατάθεση αίτησης ακυρότητας του νόμου Αρσένη στο Συμβούλιο Επικρατείας, εκ μέρους του διασπαστικού συλλόγου των αναπληρωτών. Για τους επιθεωρητές που θα μπουν στα σχολεία, αν οι μόνοι καθηγητές μείνουν άπραγοι και δεν στηρίξουν τους αδιόριστους στο μπλοκάρισμα του διαγωνισμού. Για τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ τον οποίο δεν εμπιστεύεται καθόλου.

Λέμε πως είναι ανάγκη να βρισκόμαστε μέχρι τις 4 Μάη σε όλες τις νομαρχίες για να καλέσουμε όλους τους αδιόριστους να σαμποτάρουμε μαζί το διαγωνισμό. Για να μην πατήσει ο ένας τον άλλο. Πως πρέπει να μιλήσουμε για όλους. Για τους άνεργους και για τον κοινωνικό μισθό. Για τους αναπληρωτές και τους ωρομίσθιους και για την κατάργηση της προσωρινότητας τους. Για τις συνελεύσεις από τα κάτω, στις Ε.Λ.Μ.Ε. και τους διδασκαλικούς συλλόγους, τις συγκεντρώσεις, την κατάργηση του νόμου Αρσένη.

Δεν προλάβανε να τα πούμε όλα. Δεν είπαμε τίποτα για την πραγματικότητα που βιώνουν οι μαθητές, οι φοιτητές, οι υπόλοιποι άνεργοι και οι προσωρινοί ή μόνιμοι εργαζόμενοι.

Φεύγοντας, μου είπε:
«Ρήμαξα τη ζωή μου».

Όμως, τις ζωές μας τις ρημάζουν καθημερινά τα αφεντικά αυτής της κοινωνίας και ο φόβος ο δικός μας.

Ένας αδιόριστος

Επίσκεψη στον Κορυδαλλό

Δευτέρα 20 Απρίλη. Φυλακές Κορυδαλλού. Τρίτη Πτέρυγα. Λίγο μετά το βραδυνό φαγητό, αλβανοί και ρουμάνοι κρατούμενοι δεν ακολουθούν τη συνθησμένη τους διαδρομή προς το κελί. Μερικές δεκάδες φτάνουν στην καγκελόπορτα που οδηγεί στο προαύλιο και μ' έναν αυτοσχέδιο κόπτη όπανε την κλειδαριά και βγαίνουν έξω. Στο αρχιφυλακείο οι δεσμοφύλακες κλειδωμένοι, για ν' αποφύγουν την ομηρία. Οι κρατούμενοι προσπαθούν να πηδήξουν το συρματοπλέγμα, που οδηγεί στη νεκρή ζώνη, αλλά τους σταματούν οι πυροβολισμοί από την αστυνομική φρουρά. Συγχρόνως, επικρατεί αναστάτωση στην πρώτη και τη δεύτερη πτέρυγα των φυλακών, καθώς και στην πτέρυγα των ανηλίκων. Διμοιρίες των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ μπαίνουν στη φυλακή και συγκρούονται με τους κρατούμενους. Εξαπολύουν δακρυγόνα και χημικά. Σιγά-σιγά, μέσα σε τρεις ώρες, οι κρατούμενοι βρίσκονται πίσω, κλειδωμένοι στα κελιά τους.

Αυτά μάθαμε από τα μ.μ.ε. Ο υπουργός δικαιοσύνης δήλωσε: «Επεβλήθη το κράτος του νόμου, αφού οι δυνάμεις της αστυνομίας ενήργησαν άμεσα με δυναμισμό και σωφροσύνη. Οι κρατούμενοι που υποχρεώθηκαν να μπουν στα κελιά τους, ήταν οργανωμένοι».

Τις επόμενες μέρες η Ελευθεροτυπία έγραφε για «απόπειρα απόδρασης» και για «μίνι εξέγερση». Αυτά όμως ήταν στο φόντο. Σε πρώτο πλάνο βρισκόταν η εισαγγελική έρευνα που πραγματοποιήθηκε πρόσφατα στις φυλακές του Κορυδαλλού, των Ιωαννίνων και της Κρήτης. Σύμφωνα με το ειδικό αφιέρωμα της εφημερίδας, πίσω από τις εξεγέρσεις και τις αποδράσεις βρίσκεται το «μεγάλο πρόβλημα των ναρκωτικών» (των οποίων ο τζίρος στις φυλακές υπολογίζεται σε ένα δις το χρόνο). Σκοτεινά συμφέροντα, κυκλώματα δικηγόρων, ιατροδικαστών, αστυνομικών και πταισματοδικών. Ο Αραβαντινός δίνει συνεντεύξεις μαζί με τον εισαγγελέα που έκανε

την έρευνα στον Κορυδαλλό. Δεκάδες αυτοσχέδια μαχαίρια στις φυλακές. Κρατούμενοι που παίρνουν ψευδή πιστοποιητικά τοξικομανίας, αδειούχοι και μεταγόμενοι κρατούμενοι-ντήλερ, επιχειρηματίες που διακινούν αλβανούς και ναρκωτικά με νταλίκες και που, όταν εντοπίζονται, οδηγούν στα δικαστήρια τον οδηγό τους και οι ίδιοι τη γλιτώνουν. Κάλυψη αστυνομικών οργάνων στην εγκληματική δραστηριότητα σε ακριτικές περιοχές. Και -ως γνωστόν- «οι αλβανοί είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να υπάρξει από απόψεως υλικού κρατουμένων».

Δύο μέρες μετά, ως «υποκινητές της απόπειρας εξέγερσης» κατονομάζονται δύο υπόδικοι για ναρκωτικά.

Το συμπέρασμα που επιδιώκεται να εξαχθεί «αβίαστα» από αυτό το συνονθύλευμα πληροφοριών είναι το εξής: «η έλλειψη εργασίας των κρατουμένων οδηγεί στα ναρκωτικά». Το πρόβλημα εντοπίζεται στο γεγονός ότι ελάχιστοι κρατούμενοι δουλεύουν και παραμένει αναξιοποίητο το υλικό των κρατουμένων και ο εξοπλισμός των φυλακών. Τα προγράμματα κατάρτισης της ευρωπαϊκής ένωσης λειτουργούν μόνο πιλοτικά, και όχι μόνιμα, και για μια ακόμη φορά το όλο ζήτημα ανάγεται στην «αδυναμία απορρόφησης κονδυλίων»...

Τα ερωτήματα όμως παραμένουν.

Αν τα ναρκωτικά είναι μέσο κοινωνικού αποκλεισμού, πώς είναι δυνατό να εξαλειφθούν από τη φυλακή, από τον κατεχοχρήν τόπο αποκλεισμού; Αν η εργασία των κρατουμένων στις αγροτικές φυλακές είναι το πρότυπο για το μέλλον, τι ρόλο παίζουν σήμερα αυτές, με την επιλεκτική και, ως εκ τούτου, πειθαρχική τους λειτουργία; Κι αν πράγματι η εργασία στις φυλακές επεκταθεί, μήπως άραγε θα πάψουν να υπάρχουν φυλακές πιο σκληρές (επειδή ακριβώς δεν θά 'ναι αποδοτικές, επειδή σε καμία βαθμίδα του αποκλεισμού δεν πρέπει να πάψει να υπάρ-

χει το φόβητρο μιας ακόμη δυσμενέστερης θέσης και επειδή εκεί θα αποθηκεύονται οι μετανάστες); Μήπως θα εκλείψουν τα βασανιστήρια από ένα εκσυγχρονισμένο σωφρονιστικό κατάστημα, όπως αυτά που καταγγέλλονται πως γίνονται στα Διαβατά;

Επίσης. Γιατί το μικρεμπόριο ναρκωτικών δεν αντιμετωπίζεται σαν αυτό που είναι, δηλαδή σαν εργασία που διεξάγουν εξαθλιωμένοι κρατούμενοι και, άρα, σαν μέσο αποσυμπίεσης των άθλιων συνθηκών της φυλακής; Σε τι διαφέρουν οι κρατούμενοι-χρήστες, που γίνονται όλοι τους ντήλερ, από τους μετανάστες των γκέτο του Παρισιού, πέρα από τη θεσμοποίηση του χωροταξικού τους εγκλεισμού;

Ακόμη. Πώς συνέβη άραγε, λέξεις όπως «απόδραση», «εξέγερση» και «οργάνωση των κρατουμένων» να χάνουν το ιδιαίτερο νόημά τους και να χρησιμοποιούνται ως περίπου ταυτόσημες από τους εκπροσώπους της εξουσίας; Μήπως το αντίδοτο στην εξαθλίωση είναι η πολιτική οργάνωση των κρατουμένων και όχι η εργασία; Μήπως το αποφευκτέο για το κράτος είναι η σύνδεση των κρατουμένων μεταξύ τους, δηλαδή η οργάνωση ως ριζική αμφισβήτηση της ουσίας του αποκλεισμού; Μήπως το πιο βολικό είναι η εξάρτηση των κρατουμένων αποκλειστικά από συγγενείς, δικηγόρους, εμπόρους πρέζας... και η μεταπήδηση των πιο πειθήνιων στα προγράμματα κατάρτισης;

Την ίδια στιγμή που διανοούμενοι της εξουσίας, όπως ο Ν. Παρασκευόπουλος (Ελευθεροτυπία, 22/4/98), τσιτάρουν Φουκώ («η εγκληματικότητα των κρατουμένων είναι η εκδίκηση της φυλακής κατά της δικαιοσύνης»), προετοιμάζεται η εφαρμογή ενός δοκιμασμένου σχεδίου εκσυγχρονισμού της φυλακής: Μία μίνι αντιναρκωτική εκστρατεία, με θύματα τα βαποράκια, μια σχετική φιλελευθεροποίηση του σωφρονιστικού συστήματος (Ελευθεροτυπία, 23/4/98) και, παράλληλα, η εισαγωγή προγραμμάτων κατάρτισης και καταναγκαστικής εργασίας στις φυλακές. Το σχέδιο έχει αμερικανικές καταβολές. Η φυλακή που θα προσφέρει εργασία θα είναι μια λειτουργική μηχανή, με συνθήκες κράτησης φανερά υπολογισμένες, με τεράστια εργαστήρια, όπου με μία επιδεία ταχυδακτυλουργία θα παράγεται «ενάρετοι άνθρωποι». Με τη μηχανή της μηχανής στη θέση της, στην ψυχιατρική πτέρυγα, στον αποκλεισμό μέσα στον αποκλεισμό.

Η μεταρρύθμιση των φυλακών που βασίζεται στην εργασία των κρατουμένων είναι μία ακόμη, καλοπροαίρετη έστω, ψευδαίσθηση. Ωστόσο, το ζήτημα δεν είναι η ατομική επανένταξη των κρατουμένων, αλλά η επανένταξή τους στους πολιτικούς αγώνες, «η συλλογική δράση, η πολιτική οργάνωση, η εξέγερση». Γιατί «όλα όσα είναι ψυχολογική ή ατομική λύση για το πρόβλημα, κρύβουν τον σαφώς πολιτικό χαρακτήρα τόσο του αποκλεισμού των ανθρώπων αυτών όσο και της επίθεσής τους στην κοινωνία» (Μισέλ Φουκώ, «Επίσκεψη στη Φυλακή Άττικα», εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα).

Β.Ε.

Β.Λ.

«Εθνάρχης απεβίωσε, στοπ...»

Δεν προλάβανε να ξενερώσουμε από την ατέρμονη τηλεδοξολογία για τον εκλιπόντα αρχιεπίσκοπο, την ατέλειωτη παρέλαση σε άρθρα, εκπομπές και φωτογραφικά αφιερώματα και τα κανάλια ξαναστήνουν άλλη μια πένθιμη φιάστα. Αυτή τη φορά με αφορμή το θάνατο του πρώτου πολιτικού της μεταπολιτευτικής ιστορίας της χώρας. Κι είμαστε σχεδόν σίγουροι ότι οι μάγοι του τηλεοπτικού μάρκετινγκ θα πούνε πάρα πολλά για τα επιτεύγματα του άξιου αυτού «πολιτικού ανδρός». Πολλά όμως θα παραλείψουν, πολλά περισσότερα και πιο σημαντικά από τα ιλουστρασιόν δάκρυα των πρώην αυλοκολάκων και νυν μελών του κόμματος που ίδρυσε ο εθνάρχης. Γιατί είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι θα λείψουν οι αναφορές στο αστυνομικό κράτος της μετεμφυλιακής περιόδου, αναπόσπαστο κομμάτι του οποίου ήταν ο προδικτατορικός καραμανλισμός. Γιατί θα λείψουν οι αναφορές στη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη από παρακρατικούς και χωροφύλακες της Θεσσαλονίκης βάσει σχεδίου που είχε την ανοχή, αν όχι την κάλυψη της επίσημης κυβέρνησης. Όπως επίσης θα λείψουν οι αναφορές στις εκλογές του '61, με την τεράστια κλίμακα νοθεία που εφαρμόστηκε έναντι των αντιπολιτευομένων, η αποικιακού τύπου σύμβαση της Πεσινέ, η «μεγαλοφυής» χωροταξική δόμηση της Αθήνας, η αποχώρηση του από την Ελλάδα με πλαστό διαβατήριό, η επανεκλογή του το 1980 με τις ψήφους πρωτοκλασάτων στελεχών της Εθνικής Παράταξης κ.ο.κ.

Τι να πρωτοαναφέρει κανείς αλήθεια ως απαύγασμα της πολιτικής καριέρας του εθνάρχη; Το αυταρχικό σύνταγμα του 1975, τη συνεχή επίδειξη αστυνομικής βίας, τις πρώτες πολιτικές λιτότητας, τους αντιεκπαιδευτικούς και αντεργατικούς νόμους (330, 309, 815), τη διατήρηση ενός μεγάλου μέρους των χουντικών ως πολιτικοστρατιωτικό προσωπικό στο επίσημο κράτος -

ειδικά μετά την ουσιαστική αμνηστευσή τους με το περίφημο «στιγμιαίο». Όμως δεν αρκεί μια τέτοια τοποθέτηση για το τι σήμαινε η παρουσία του Κ.Κ. στη νεώτερη πολιτική ιστορία.

Άλλωστε τη νεώτερη πολιτική ιστορία δεν τη δημιούργησε ο ίδιος, αλλά η ευρύτερη κοινωνική κίνηση που οδήγησε στις διώξεις του '55 και τη θεμελίωση του μεταπολεμικού προτύπου ανάπτυξης, ακριβώς πάνω στην ισοπέδωση και την πολλαπλή απαξίωση του λαϊκού κινήματος, στις εκτελέσεις, τα ξερονήσια, την μετανάστευση. Και αυτά δεν τα ξεχνούμε. Όμως, το πιο ανησυχητικό δεν είναι η επιχειρούμενη νομιμοποίηση των πιο σκοτεινών και βάρβαρων στιγμών της μεταπολεμικής μας ιστορίας, κύριος υπεύθυνος των οποίων είναι και ο Κ.Κ. Είναι πολύ περισσότερο η προσπάθεια να διαγραφεί από τη συλλογική μνήμη όλο το πλέγμα των συγκρούσεων που τη χαρακτήρισαν και την χαρακτηρίζουν, όσο αυτή παραμένει μια ιστορία εκμετάλλευσης και αντίστασης στην εκμετάλλευση. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η πλαστογραφία και η διαγραφή επιχειρείται σκόπιμα και μεθοδικά ακριβώς πάνω στην παρούσα συγκυρία, τώρα δηλαδή που οι κυρίαρχες πολιτικές αντιπαραθέσεις ανοιχτά τα συμφέροντα της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων. Και αυτή η πλειοψηφία δεν έχει ανάγκη ούτε από εθνάρχες, ούτε από χαρισματικούς τιμονιέρηδες, ούτε από τη συλλογική αμνησία και πολύ περισσότερο ούτε από απατηλά πλην φρεσκοβερνικωμένα εθνικά σύμβολα. Γιατί κρίνουμε ότι η ιστορία δεν γράφεται από σύμβολα αλλά από συγκρούσεις, ρήξεις και τομές μέσα στις οποίες υπάρχει πάντα η δυνατότητα θεμελίωσης ενός νέου κόσμου. Και από μία τέτοια ιστορία, ιστορία αντίστασης και μνήμης έλειψε, λείπει και θα λείπει ο οποιοσδήποτε Καραμανλής.

Όλα συνεχίζονται...

Είναι πολύ δύσκολο να περιγράψουμε ή ακόμα και να καταφέρουμε να συντάξουμε ένα κείμενο που να εκφράζει τον κόσμο που έμενε μέχρι χτές στην κατάληψη Βαρβάρα. Είναι Πέμπτη απόγευμα και καθώς κλείνει η ύλη της εφημερίδας σήμερα θα πρέπει μέσα σε λιγότερο από μια ώρα να γραφτούν κάποια ενημερωτικά για την εκκένωση της κατάληψης σήμερα το πρωί. Στο μυαλό μας μέσα κυριαρχεί μόνο η αίσθηση ότι δεν πρέπει να χάσουμε τη συνέλευση που έχουμε καλέσει. Είμαστε ακόμα πολύ σοκαρισμένοι από το ταχύτατο τρόπο που έχουν εξελιχθεί τα γεγονότα τις τελευταίες δωδεκα ώρες. Στο μυαλό μας κυριαρχεί η έγνοια να μην αφήσουμε αυτό να περάσει έτσι. Στις καρδιές μας η αδικία, που όσο περνάνε οι ώρες μετατρέπεται σε οργή. Στις 7.15 σήμερα το πρωί, επτά διμοιρίες των ΜΑΤ, κομάντο της αντιτρομοκρατικής και ΕΚΑΜ, κλούβες και περιπολικά, κατέκλυσαν κυριολεκτικά την πλατεία του κουλέ καφέ, κάνοντας εισβολή στην κατάληψη. Με ένα σχέδιο που οπώς φάνηκε ήταν πλήρως οργανωμένο και πειθαρχημένο, και που κύριος σκοπός του ήταν η όσο πιο γρήγορη και σιωπηλή εκκένωση της κατάληψης, πάνω από 300 αστυνομικοί μας πιάσανε δυστυχώς κυριολεκτικά στον ύπνο και κατάφεραν να συλλάβουν 13 από τα άτομα που βρισκότουσαν την στιγμή εκείνη μέσα στο σπίτι. Ο τρόπος της σύλληψης, ο κλασσικός πια σε περίπτωση εκκένωσης κα-

τάληψης: κουκουλοφόροι σε στυλ κομμάντο ορμούν στα δωμάτια και με τα όπλα και απειλές αρπάζουν τους κατοίκους του σπιτιού. Η ίδια συμπεριφορά ακόμα και απέναντι στον 85χρονο που έμενε μαζί μας στην κατάληψη τον τελευταίο μήνα. Στη συνέχεια, προσαγωγή στο τμήμα, κράτηση για τέσσερις ώρες και μετά, χωρίς να απαγγελθεί καμία κατηγορία, αφηρόμαστε ελεύθεροι. Το όλο σκηνικό και ο τρόπος που έγινε η εκκένωση, δίνει ένα και μοναδικό μήνυμα, όχι μόνο σε εμάς, αλλά και σε όλη την κοινωνία: η κατάληψη Βαρβάρα είναι πια παρελθόν και αυτό γίνεται όταν το αποφασίζουμε εμείς, χωρίς προσχήματα και μέσα από μια επίδειξη δύναμης που σκοπό έχει να αποτραπεί οποιαδήποτε αντίδραση. Το σπίτι αυτή την στιγμή είναι στην κυριολεξία θεινόν. Αμέσως μετά την εκκένωση, συνεργεία του δήμου θεσσαλονίκης πετάξαν όλα τα προσωπικά μας πράγματα, κατέστρεψαν όλες τις κατασκευές μας, ξηλώσανε ακόμα και τις πόρτες και τα παράθυρα. Με αυτήν την κίνηση-αστραπή, θέλουν να αποτρέψουν κινήσεις διαμαρτυρίας. Δεν θα τους περάσει, θα δείξουμε την οργή μας, θα επανέλθουμε, το όραμα για την κοινωνία που αντιστέκεται και απαντά στις επιθέσεις της εξουσίας θα δείξει ότι η Βίλλα Βαρβάρα δεν ήταν απλά μια κατάληψη, αλλά κομμάτι της ιστορίας της κοινωνίας που αναζητάει την κοινωνική απελευθέρωση.

Κατάληψη Βαρβάρα

Ψευδεπίγραφα Διλήμματα μιας Μέρας

Την επόμενη Παρασκευή είναι Πρωτομαγιά. Στο μυαλό έρχονται εικόνες από πορείες, σημαίες κόκκινες-μαύρες, συνθήματα, πρόσωπα με χαμόγελα, οργανωμένα πρόσωπα, πρόσωπα ζωγραφισμένα με αγνία, με ελπίδα. Εικόνες ανθρώπων με χέρια σφιγμένα γροθιά, χέρια ροζιασμένα, χέρια παιδικά. Ένα σύνθημα δονεί τη σκέψη. "Νόμος είναι το δικό του εργάτη". Και δεν μπορείς παρά να μην αναρωτιέσαι, για ποιόν εργάτη μιλάει το σύνθημα. Μήπως είναι αυτός που δουλεύει πακέτα και δεν μπορεί να ενταχθεί στους λεγόμενους βιομηχανικούς εργάτες, αφού αλλάζει τις δουλειές σαν τα πουκάμισα; Μήπως αυτός που απολύθηκε την περασμένη εβδομάδα από το εργοστάσιο γιατί αυτό μεταφέρθηκε σε χώρα όπου το κόστος παραγωγής είναι μικρότερο; Ή μήπως οι εργάτες του συνθήματος είναι αυτοί που θα κατέβουν στη συγκέντρωση στον Πειραιά ή ίσως αυτοί που θα βρεθούν στην πλατεία Συντάγματος; Άραγε γιατί τόσες αφίσες που καλούν σε τόσες συγκεντρώσεις, και τόσες προκηρύξεις να λένε ποιοι "γιορτάζουν" (;) ταξικά και ποιοι όχι την πρωτομαγιά; Τότε παίρνεις την εφημερίδα προσπαθώντας να βγάλεις άκρη. Εκεί διαβάζεις ότι η ΓΣΣΕ καλεί σε συγκέντρωση στον Πειραιά. Σκέφτεσαι ότι ίσως το κάνει για να δείξει έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγώνες των αυστραλών και γάλλων λιμενεργατών. Ίσως και για να συνδέσει τον αγωνιστικό χαρακτήρα αυτών των κινητοποιήσεων με τον αγώνα που πρέπει να διεξάγουν οι εργαζόμενοι στον ΟΛΠ και ΟΛΘ, για να αποक्रούσουν τα κυβερνητικά σχέδια για ιδιωτικοποίηση των λιμανιών που

συνεπάγεται την απόλυση των εργαζομένων σ' αυτά. Διαβάζεις όμως, ότι υπάρχει και φέτος, δεύτερη συγκέντρωση και πάλι από το Κόμμα, στην πλατεία Συντάγματος. Δίκαια αναρωτιέσαι πως είναι δυνατό, τη δεύτερη συγκέντρωση να καλεί "η επιτροπή σωματείων και συνδικαλιστών για τον αγωνιστικό ταξικό γιορτασμό της πρωτομαγιάς", τα μέλη της οποίας είναι μέλη της ΓΣΣΕ, αλλά δρουν και έξω απ' αυτήν, μέσα από την οποία παλεύουν ταξικά λέγοντας ότι ο ταξικός πόλεμος βρίσκεται έξω απ' αυτήν... Και βλέπεις την αφίσα η οποία επαναλαμβάνει το σύνθημα που υπάρχει στο κεφάλι σου "νόμος είναι το δικό του εργάτη" και "η εργατική τάξη έχει ένα δρόμο, τον αγώνα". Νοιώθεις πως είναι και δικός σου αυτός ο αγώνας, αλλά εσύ δεν είσαι ο εργάτης αυτού του Κόμματος, ούτε κανενός άλλου κόμματος και αποκόμματος. Και πόσο θέλεις να είσαι και στον Πειραιά και στο Σύνταγμα, για να βρεθείς με τους λιμενεργάτες αλλά και να πας και έξω από το υπουργείο εργασίας, να δείξεις όπως εσύ ξέρεις πως καταλαβαίνεις το πνεύμα του Σικάγο... Σε ρωτάνε στη δουλειά αν θα απεργήσεις και προσπαθείς να καταλάβεις αν στο ρωτάει ο ρουφιάνος ή ο "συνδικαλιστής" συνάδελφός σου. Και εσύ θα ήθελες να στο είχε ρωτήσει κάποιος που δεν θα δουλεύει την επόμενη Παρασκευή, κάποιος που δεν θα φύγει για ακόμη ένα τριήμερο στις εξοχές, κάποιος που δεν θα σε φωνάξει στη δικιά του συγκέντρωση. Είναι ώρα να πάρεις θέση. Αποφασίζεις ότι θα πας στη συγκέντρωση γιατί γι' αυτό που επιθυμείς έχεις δικό να παλέψεις, κι αν μην είσαι "εργάτης". Μισείς προκα-

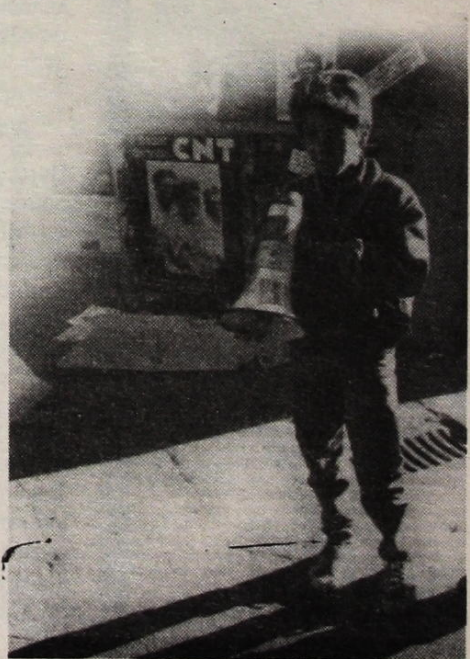
ταβολικά τους συνδικαλιστές της ΓΣΣΕ γιατί το νοιώθεις ότι αύριο θα τους βρίζεις ως υπουργούς εργασίας, και έτσι λες ότι δεν θα πας στον Πειραιά. Μένει η πλατεία Συντάγματος, αλλά εσύ δεν είσαι στο σωματείο, δεν ψηφίζεις ΕΣΑΚ δεν ψηφίζεις το Κόμμα. Θα πάνε όμως μόνο από το Κόμμα ή και άνθρωποι με τους οποίους θα ήθελες να βρεθείς; Εσύ το μόνο που θέλεις είναι να φωνάξεις αυτό που νοιώθεις. αλληλεγγύη - αντίσταση, αυτός είναι ο νόμος, να μην υπάρχει νόμος. Νόμος που λέει ότι σήμερα είναι αργία και ίσως απεργία αλλά σίγουρα τριημέρου είναι ευκαιρία. Είσαι όμως μόνος με το νόμο. Γιατί αυτοί που σκέφτονται όπως εσύ και θέλουν και αυτοί να φωνάξουν όπως και εσύ, δεν κατεβαίνουν πια σε συγκεντρώσεις. Όχι, δεν είναι ότι δεν έχουν πράγματα να πουν. Άλλωστε για τα περισσότερα είχαν μιλήσει πολύ πιο πριν και επιβεβαιώθηκαν. Τώρα όμως φοβούνται ότι δεν ξέρουν πως μπορούν, αν μπορούν και να βρεθούν μαζί σου. Και του χρόνου, πάλι το ίδιο. Και κάθε χρονιά μόνος σου. Και το σύνθημα κάθε χρονιά το ίδιο. "νόμος είναι το δικό του εργάτη". Πάντως όπου και αν σε βρει η επόμενη Παρασκευή, στο σπίτι, στον Πειραιά, στο Σύνταγμα, στο δρόμο, εσύ ξέρεις ότι θα είναι εντελώς τυχαίο, γιατί αυτά που ήθελες να πεις και αυτά που ήθελες να βρεις θα λείπουν από 'κει. Έτσι και αλλιώς εσύ ξέρεις ότι η πρώτη του Μαΐου, είναι μια μέρα όπως η άλλη. Άλλωστε αυτή η μέρα δεν σε χωρά, εσύ θέλεις να βιώσεις μια καθημερινή πρωτομαγιά.

Σ.Κ., Ε.Κ.Ψ.

Νέες σχέσεις εκμετάλλευσης

Εγκρίθηκε ομόφωνα από το υπουργικό συμβούλιο το νομοσχέδιο του υπουργείου εργασίας και κοινωνικών ασφαλίσεων, που στις 3 Μαΐου, δύο μόλις ημέρες μετά τις εκδηλώσεις για την πρωτομαγιά, θα κατατεθεί προς ψήφιση στην ολομέλεια της βουλής και το οποίο επιφέρει σημαντικές αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις. Τα κυριότερα σημεία του νομοσχεδίου είναι η επέκταση της μερικής απασχόλησης στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, η θέσπιση αντικινήτρων για την απασχόληση των συνταξιούχων (απομάκρυνσή τους από την παραγωγική διαδικασία), τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης, μέσω των οποίων θα δίνεται η δυνατότητα στους εργοδότες να απασχολούν ανέργους, σε περιοχές που πλήττονται από μεγάλη ανεργία, με εξευτελιστικούς μισθούς (το μισό του βασικού ενός ανειδίκευτου) και τέλος η διευθέτηση -με ό,τι αυτή συνεπάγεται- του εργάσιμου χρόνου. Για το θέμα του 35ωρου, στο οποίο σπασμωδικά επιμένουν τα συνδικάτα, ο υπουργός εργασίας δήλωσε ότι "παρακολουθείται το σχετικό πείραμα της Ιταλίας και της Γαλλίας, αλλά μια τέτοια εξέλιξη δεν θεωρείται ώριμη για την Ελλάδα". Ο κύριος Παπαιωάννου πρόσθεσε ότι "το νομοσχέδιο έχει στόχο την αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού, την στήριξη των ελληνικών επιχειρήσεων και την καταπολέμηση της ανεργίας, κυρίως των νέων, με την προώθηση ειδικών προγραμμάτων" !!! Μιλώντας στο τελευταίο υπουργικό συμβούλιο, την προπερασμένη Παρασκευή, ο πρωθυπουργός τόνισε ότι "κεντρικό σημείο της κυβερνητικής πολιτικής είναι η αύξηση της απασχόλησης και η καταπολέμηση της ανεργίας" (αφήνοντας βιομηχανίες να κλείνουν ή να μεταφέρονται;) ενώ ανακοίνωσε και ένα ολοκληρωμένο πακέτο μέτρων, τα οποία χαρακτήρισε "πρωτόγνωρα για την Ελλάδα" (σίγουρα αφού αν η ΝΔ τολμούσε μόνο να τα σκεφτεί ως προτάσεις, θα σπιντόταν οδοφράγματα) και τα οποία θα αφορούν κυρίως δράσεις για τους νέους κάτω των 28 ετών. Φυσικά ανάμεσα σε όλα τα άλλα μέτρα περιλαμβάνεται και η μερική ιδιωτικοποίηση ή μετοχοποίηση των ΔΕΚΟ. Κάτι τέτοιο σημαίνει αυτόματα μαζικές απολύσεις αφού η ιδιωτική πρωτοβουλία ξέρει καλά να κερδίζει όσο το δυνατόν περισσότερο χρησιμοποιώντας όσο το δυνατόν λιγότερα μέσα και δυναμικό. Ο κύριος Σημίτης στο φινάλε του θυμήθηκε και την εσωκομματική αντιπολίτευση, καθώς και τα αριστερά δεκανίκια του, και δεν παρέλειψε να προσθέσει ότι "η κοινωνική πολιτική είναι αναπόσπαστο σημείο της αναπτυξιακής πολιτικής, καθώς, όπως είπα, πρόκειται για δύο στενά συνδεδεμένους πυλώνες που έχουν στόχο μια ισχυρή οικονομία και πιο ισχυρή κοινωνία" (σίγουρα, αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι ο Στρυμονικός, το Κρουονέρι, η Γαυδοπούλα, θα γνωρίσουν, όπως παλαιότερα η Πτολεμαΐδα, τί σημαίνει "κοινωνική πολιτική" σύμφωνα με την ανάπτυξη).

Σ.Κ.

Γενικές απεργίες ενάντια σε περικοπές του προϋπολογισμού σαρώνουν τις μεγάλες στο Οντάριο. Εργάτες από το Ταμπάσκο ξεκινούν απεργίες πείνας στην Πόλη του Μεξικού. Σε πόλεις και πολιτείες των Η.Π.Α. εκστρατείες ζητούν έναν "αξιοπρεπή μισθό". Μια γενική απεργία ενάντια στα μέτρα λιτότητας που επιβάλλει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ρίχνει την σιωπή στους δρόμους κάθε μεγάλης πόλης στην Αϊτή. Με αυξανόμενο ρυθμό οι συμμετέχοντες αυτών των αγώνων βλέπουν τους εαυτούς μπροστά στον ίδιο εχθρό. Κάθε μέρα φέρνει περισσότερα ειδήσεις για ξεσπάσματα αντίστασης στην οικονομική νέα παγκόσμια τάξη που λέγεται νεοφιλελευθερισμός. Αυτά τα ξεσπάσματα περιέχουν την πρώτη ύλη κάθε μελλοντικού επαναστατικού κινήματος. Αλλά, για να τα κατανοήσουμε και να μάθουμε τι σημαίνουν για εμάς, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε τον νεοφιλελευθερισμό.

Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός;

Εν γένει, ο νεοφιλελευθερισμός αναφέρεται στην οικονομική πολιτική μείωσης των περιορισμών για τις διεθνείς επενδύσεις και το διεθνές εμπόριο, δραματικές περικοπές των δημόσιων δαπανών και επίθεση στους μισθούς, στην εργασιακή ασφάλεια και στις συνθήκες εργασίας για τους ανθρώπους παντού στον κόσμο. Ο όρος "νεοφιλελευθερισμός" μπορεί να οδηγήσει σε σύγχυση, αφού ο "φιλελευθερισμός" συνδέεται με την αριστερά. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές συνδέονται περισσότερο με τα Ρεπουμπλικανικά Κόμματα (αν και, στην πραγματικότητα, απολαμβάνουν δικομματική υποστήριξη, όπως έγινε με την NAFTA). Ο όρος αναφέρεται στις οικονομικές πολιτικές του κλασικού φιλελευθερισμού του 19ου αιώνα — ελεύθερο εμπόριο κι ελάχιστη κυβερνητική παρέμβαση στην οικονομία. Στην πράξη, βέβαια, οι πολυεθνικές εταιρίες που υποστηρίζουν τον νεοφιλελευθερισμό είναι οι μεγαλύτεροι αποδέκτες της κρατικής γενναιοδωρίας.

Ο νεοφιλελευθερισμός στις Η.Π.Α. έχει πολλά πρόσωπα. Οι αποδέκτες της κοινωνικής πρόνοιας στην Νέα Υόρκη εξαναγκάζονται να δουλεύουν με μισθούς κάτω του ελάχιστου στα Προγράμματα Εργασιακής Εμπειρίας. Θέσεις εργασίας στην κατασκευή ανταλλακτικών αυτοκινήτων που πληρώνονταν καλά, συρρικνώθηκαν. Νέες εκστρατείες, "εναντίον του εγκλήματος", που τρομοκρατούν τις γειτονίες των φτωχών με αστυνομικά μπλόκα κι ελικόπτερα, με προβολείς "πιο φωτεινούς κι απ' τον ήλιο". Αύξηση των διδάκτρων, περικοπές στην οικονομική ενίσχυση και αυξανόμενη εξάρτηση από χαμηλόμισθους αναπληρωτές καθηγητές στα δημόσια πανεπιστήμια. Κάθε ένα απ' αυτά τα μέτρα είναι μια άδικη επίθεση ενάντια στους φτωχούς και τους εργαζόμενους. Στο σύνολό τους, δεν είναι παρά ένας ολομέτωπος πόλεμος ενάντια στην κοινωνία.

Ο νεοφιλελευθερισμός δεν είναι απλώς κάποια μικρή προσαρμογή στις λειτουργίες του καπιταλισμού. Είναι ολόκληρος μια νέα περίοδος στην οποία ο καπιταλισμός μορφοποιείται με τρόπο δραματικό, ανταποκρινόμενος σε μια σειρά επιτευγμάτων που συνέβησαν στην διάρκεια των δεκαετιών μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Για να κατανοήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, πρέπει να κατανοήσουμε αυτές τις εξελίξεις.

Από-αποικιοποίηση και λιτότητα

Οι μεγαλύτερες κοινωνικές αναταραχές του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα επεξεργάστηκαν από τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα που ανέτρεψαν την αποικιοκρατία σε πολλές χώρες του Τρίτου Κόσμου. Ενώ τα κινήματα αυτά ηγήθηκαν σταθερά από διανοούμενους της μεσαίας τάξης, εξαρτιόνταν εν πολλοίς στην κινητοποίηση των καταπιεσμένων τάξεων, των αγροτών κι εργατών των αντίστοιχων χωρών. Κι ενώ τα καθεστώτα που αναδείχτηκαν στην εξουσία απ' αυτούς τους αγώνες συνέχιζαν να εκμεταλλεύονται τις τάξεις, έκαναν συγκεκριμένες παραχωρήσεις προς αυτούς στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας, της κοινωνικής πρόνοιας, της εγγύησης των μισθών και της υποστήριξης των τιμών των αγροτικών

Νεοφιλελευθερισμός

προϊόντων.

Αυτές οι παραχωρήσεις στους αγρότες κι εργάτες στάθηκαν εμπόδιο στα κέρδη του διεθνούς καπιταλισμού, την ώρα που νέα τεχνολογικά επιτεύγματα δημιουργούσαν ευκαιρίες για φανταστικά κέρδη από τις διεθνείς επενδύσεις σ' έναν αριθμό χωρών του Τρίτου Κόσμου. Τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα (και οι σύμμαχοί τους στις ιμπεριαλιστικές χώρες) καθιστούσαν όλο και πιο δύσκολο την χρήση άμεσης στρατιωτικής επέμβασης για επιβολή της θέλησης των τραπεζών και των πολυεθνικών σ' αυτές τις χώρες. Ο διεθνής καπιταλισμός είχε ανάγκη νέων όπλων και μιας νέας στρατηγικής.

Το ισχυρότερο νέο όπλο ήταν το χρέος. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.) και η Παγκόσμια Τράπεζα, και οι δύο κάτω από την αποτελεσματική ηγεσία της άρχουσας τάξης των Η.Π.Α., ανέπτυξε μια πολιτική πρόσβασης στις διεθνείς πιστώσεις και βοήθεια, εξαρτώμενη στην συμμόρφωση στις απαιτήσεις επί του προϋπολογισμού και της κοινωνικής πολιτικής. Οι φτωχές χώρες είχαν ανάγκη πιστώσεων και βοήθειας για να αναπτύξουν τις οικονομίες τους και να αποφύγουν τις καταστροφικές επιπτώσεις της αποικιοκρατίας και γι' αυτό ήσαν ευάλωτες σ' αυτές τις απαιτήσεις. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 το Δ.Ν.Τ. και η Παγκόσμια Τράπεζα άρχισαν να απαιτούν την αποσύνθεση των όσων κερδήθηκαν από τους αγρότες κι εργάτες κατά την περίοδο των αγώνων εθνικής απελευθέρωσης. Αυτές οι πολιτικές λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων δεν ήταν παρά επίθεση εναντίον των φτωχών. "Η δημιουργία ευνοϊκού επενδυτικού κλίματος" δημιούργησε συνθήκες μεγαλύτερης φτώχειας, στις οποίες οι άνθρωποι προθυμοποιούνται να δουλέψουν για μισθούς πείνας.

Τεχνολογικά επιτεύγματα

Η μεταπολεμική περίοδος επίσης είδε έναν αριθμό τεχνολογικών επιτευγμάτων που επαναστατικοποιούν τον καπιταλισμό. Οι επικοινωνίες και οι μεταφορές έχουν διευκολύνει την ροή αγαθών και χρήματος. Αυτή η κατάσταση έχει δημιουργήσει ένα είδος "παγκόσμιων εργοστασίων", στα οποία διαφορετικά στάδια της διαδικασίας παραγωγής πολλών αγαθών μπορούν να πραγματοποιηθούν σε διαφορετικές χώρες. Αυτό σημαίνει ότι, οι πολυεθνικές μπορούν να βάλουν τους εργάτες διαφορετικών χωρών να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για χαμηλές ζήτησης δουλειές, υποβιβάζοντας τους μισθούς.

Η λεγόμενη "Πράσινη Επανάσταση" της γεωργίας (η χρήση μηχανημάτων, λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων) για αύξηση της αγροτικής παραγωγής πάει χέρι-χέρι με την αυξανόμενη κυριαρχία των πολυεθνικών του αγροτικού τομέα στον κόσμο, καθώς οι αγρότες μεταμορφώνονται σε αγροτοεργάτες ή οδηγούνται στις πόλεις.

Επίσης, η αυτοματοποίηση μακρού χρόνου έχει επιταχυνθεί με τους υπολογιστές και την ρομποτική τεχνολογία. Αυτό σημαίνει σχετική μείωση του αριθμού των εργαζομένων με μεγάλη εξειδίκευση που απαιτούνταν για την παραγωγή. Σε συνδυασμό με την γενική αποκέντρωση της παραγωγικής διαδικασίας αυτό έχει μειώσει δραματικά την ικανότητα των εργαζομένων, σε μια επιχείρηση ή τμήμα, να διακόψουν την παραγωγή με απεργιακή δράση και, συνακόλουθα, την δύναμη της οργανωμένης εργασίας.

Η εκβιομηχάνιση του Τρίτου Κόσμου

Οι βαθιά εδραιωμένες επιπτώσεις της αυτής της νέας διεθνούς καπιταλιστικής κινητικότητας

τας υποβάλλονται από την ραγδαία εκβιομηχάνιση χωρών σαν το Μεξικό, την Βραζιλία, την Νότια Κορέα και, πιο θεαματικά, την Κίνα. Η ανάπτυξη της γεωργίας και η αύξηση του πληθυσμού έχουν οδηγήσει εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους από την επαρχία στην αθλιότητα των τριτοκοσμικών μεγαλουπόλεων. Πολυάριθμοι κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί φτηνής εργασίας με την σειρά τους προσελκύουν τις επενδύσεις. Το αποτέλεσμα είναι, τα δικαιώματα των εργατών και η προστασία του περιβάλλοντος να προσβάλλονται απ' τις απαιτήσεις του Δ.Ν.Τ. Σύντομα και για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία η πλειοψηφία της ανθρωπότητας θα κατοικήσει στις πόλεις. Τη στιγμή που εκατομμύρια ανθρώπων θα ζουν στο περιθώριο σαν ζητιάνοι, εγκληματίες ή μικροπωλητές, οι περισσότεροι απ' αυτούς θα είναι μισθωτοί εργάτες. Αυτό σημαίνει δύο πράγματα. Πρώτον, προσεγγίζουμε γρήγορα την στιγμή κατά την οποία το προλεταριάτο θα αποτελεί την μοναδική κοινωνική τάξη, αν όχι την πλειοψηφία. Δεύτερον, το κέντρο της διεθνούς εργατικής τάξης μετατοπίζεται από τις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες του Πρώτου Κόσμου στις πρόσφατα βιομηχανοποιημένες χώρες του Τρίτου Κόσμου. Η εκβιομηχάνιση αυτού που κάποτε θεωρούνταν η περιφέρεια της παγκόσμιας οικονομίας έχει δώσει, επίσης, μορφή στην εθνική και γενετική μυθολογία της διεθνούς παγκόσμιας τάξης. Ακριβώς όπως η πρώιμη εκβιομηχάνιση της Ευρώπης εξαρτήθηκε από την πάμφθηνη εργασία των γυναικών, η μετατόπιση επίσης της βιομηχανικής παραγωγής στο Μεξικό ή την Μαλαισία σημαίνει την επιστροφή στην εργασία των γυναικών.

Νέα εδάφη στον Πρώτο Κόσμο

Ο νεοφιλελευθερισμός προκαλεί επιπτώσεις και στις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες. Αν ο επιβεβλημένος ανταγωνισμός μεταξύ των εργατών στο Μεξικό και την Μαλαισία σημαίνει μικρότερους μισθούς, το ίδιο κάνει και ο επιβεβλημένος ανταγωνισμός των εργατών του Μίσιγκαν με τους υπόλοιπους εργάτες του κόσμου. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 άρχισαν να κλείνουν βαριές βιομηχανίες στις Η.Π.Α., καθώς νέες άνοιγαν στον Τρίτο Κόσμο (ή στον Νότο των Η.Π.Α.). Οι Η.Π.Α. εξακολουθούν να παρέχουν σημαντικά πλεονεκτήματα στους επενδυτές (άριστες επικοινωνίες και τεράστια εσωτερική αγορά, για να αναφέρουμε μόνο δύο) και, γι' αυτό, οι μισθοί δεν φαίνεται πιθανό να μειωθούν στα επίπεδα των χωρών του Τρίτου Κόσμου, αλλά η παγκοσμιοποίηση έχει παίξει μεγάλο ρόλο στην σταθερή υποβάθμιση της ποιότητας ζωής των εργατών στις Η.Π.Α. Η μείωση των μισθών στην βιομηχανία έχει συνοδευτεί από κατάρρευση της διάθεσιμότητας των παραδοσιακών θέσεων εργασίας.

Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της νέας παγκόσμιας τάξης έχει γίνει η απίστευτη κινητικότητα της εργασίας. Αυτό το έκανε φανερό ο Πόλεμος του Κόλπου, καθώς αποκάλυψε το παράξενο γεγονός πως η πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν στο Κουβέιτ ήταν ξένοι εργάτες (με ακόμη λιγότερα δικαιώματα από τους Κουβέιτιανούς). Παλαιστίνιοι οικοδόμοι, Φιλιππινέζες οικιακοί βοηθοί κι εργάτες πετρελαίου αναρίθμητων άλλων εθνικοτήτων συνέβαλαν στην ανάπτυξη του Κουβέιτ. Γινόμαστε μάρτυρες μιας περιόδου διεθνούς μετανάστευσης χωρίς προηγούμενο. Ενώ το μεγαλύτερο ρεύμα μετανάστευσης εμφανίζεται μεταξύ χωρών του Τρίτου Κόσμου, η μετανάστευση προς τον Πρώτο Κόσμο έχει κι αυτή αυξηθεί. Το προλεταριάτο του Τρίτου Κόσμου, αυξανόμενα κεντρικό για την παγκόσμια οικονομία, έχει επίσης αυξηθεί και στον Πρώτο. Μιας από τις συνέπειες αυτής της τάσης αποκαλύφθηκε όταν η πλειοψηφία των συλλεφθέντων μετά την εξέγερση του Λος Άντζελες δεν ήταν μαύροι, αλλά λατίνοι.

και Παγκόσμια Επανάσταση

Η ήττα της Αριστεράς

Είναι αδύνατον να μιλήσουμε για το πώς θα πάμε μπροστά κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, αν δεν αναγνωρίσουμε την σχεδόν ολοκληρωτική ήττα και καταστροφή της Αριστεράς ως σοβαρής πολιτικής δύναμης. Η κατάρρευση της Σοβιετικής αυτοκρατορίας καθώς και άλλα γεγονότα στα τέλη της δεκαετίας του '80 (η σφαγή στην Πλατεία Τιενανμέν και η εκλογική ήττα των Σαντινίστας, για να αναφέρουμε δύο), έδωσαν την χαριστική βολή στην Αριστερά. Για τους αναρχικούς και άλλους, που ήσαν κριτικοί απέναντι σ' αυτά τα καθεστώτα, ήταν ίσως βολικό να βλέπουμε αυτά τα γεγονότα απλά σαν δικαίωση της κριτικής μας. Αλλά η αδυναμία της Αριστεράς προηγήθηκε πολύ πριν από αυτά τα γεγονότα και επεκτάθηκε πέρα από τον ενθουσιασμό των χειροκροτητών για τα διάφορα, υποτίθεται σοσιαλιστικά, μονοκομματικά αστυνομικά κράτη.

Τα νέα κοινωνικά κινήματα (φυλετικά κι εθνικά κινήματα, η απελευθέρωση της γυναίκας, η απελευθέρωση της ομοφυλόφιλης στάσης, οι οικολογικοί αγώνες) που εμφανίστηκαν κατά τις ταραχές της δεκαετίας του '60 ήσαν πρόκληση για τον οικονομοκεντρισμό της παλιάς Αριστεράς. Πράγμα θετικό για το κύρος του, ο αναρχισμός απάντησε σοβαρότερα σ' αυτές τις προκλήσεις, αν και σπασμωδικά. Αυτά τα κινήματα, όμως, απέτυχαν έκδηλα να αναπτύξουν ένα συνεπές όραμα της νέας και καλύτερης κοινωνίας ή οποιοδήποτε είδος συνεπούς βάσης για μια αποτελεσματική πολιτική ενότητα μεταξύ των καταπιεσμένων. Τα ποικίλα ρεύματα εθνικής πολιτικής προοδευτικά στένεψαν κι έγιναν αντιδραστικότερα κατά τα τέλη της δεκαετίας του '60, όταν θεωρήθηκαν ως συστατικά μέρη ενός πολύ-εθνικού μετώπου ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Οι επαναστατικές πολιτικές του 21ου αιώνα

Διάφορα γεγονότα ανά τον κόσμο πιστοποιούν την μεγάλη αντίσταση στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού και το μεγάλο δυναμικό για την δημιουργία ενός νέου επαναστατικού κινήματος. Ένα τέτοιο κίνημα, όμως, δεν μπορεί να δημιουργηθεί χωρίς μια συνεπή ανάλυση των νέων συνθηκών, χωρίς την κατανόηση της γενικής αποτυχίας των πολιτικών του παρελθόντος, χωρίς ένα όραμα για την νέα κοινωνία κι ένα εύσχημο σχέδιο δράσης προς αυτό τον σκοπό — δηλαδή, μια νέα επαναστατική πολιτική για τον επόμενο αιώνα. Υπάρχουν κάποια σημάδια φροντίδας προς τούτο (οι διεθνείς πρωτοβουλίες για τους Ζαπατίστας είναι, προς στιγμή, τα πιο σημαντικά). Υπάρχουν μερικές αρχές που θα μπορούσαν να στηρίξουν την ανάπτυξη αυτής της νέας πολιτικής, που πιστεύω ότι απορρέουν από την νέα κατάσταση. Τις παραθέτω σαν ξεκίνημα για την δημιουργία ενός πλαισίου αναζήτησης.

Αντιεξουσία

Οι νομιμοποιήσεις για τις εξουσιαστικές πρακτικές των υποτιθέμενων επαναστατικών καθεστώτων του παρελθόντος πρέπει, τώρα, να απορριφθούν κατηγορηματικά. Ο 20ος αιώνας έχει επιδείξει την αποτελεσματικότητα με την οποία τα αστυνομικά καθεστώτα μπορούν να μετασχηματίσουν προς τα πίσω, τις αγροτικές οικονομίες σε γραφειοκρατικοποιημένες εκβιομηχανισμένες κοινωνίες, στο όνομα του σοσιαλισμού. Σε κάθε ξεχωριστή περίπτωση, η εξάρτηση από το κράτος ως το κύριο όργανο μετασχηματισμού των κοινωνικών σχέσεων είχε σαν αποτέλεσμα τον εκφυλισμό των δημοκρατικών υποσχέσεων των επαναστατικών κινήματων και την επιβολή νέων μορφών ταξικής κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Η δημιουργία μιας αληθινά ελεύθερης κοινωνίας από ανθρώπους που εξεγείρονται μέσα σε μια ανελεύθερη κοινωνία, περιλαμβάνει διτλή-

ματα, αντιθέσεις και συμβιβασμούς που μας απειλούν σταθερά με την αναπαγωγή των καταπιεστικών κοινωνικών σχέσεων που θέλουμε να ανατρέψουμε.

Αυτή η αναπόφευκτη δυναμική δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιηθεί σαν δικαιολογία για την διατήρηση της καταπίεσης. Ποτέ ξανά δεν θα πρέπει οι επαναστάτες να γίνουν οι απολογητές εγκλημάτων ενάντια στην ανθρωπότητα, που διεπράχθησαν από υποτιθέμενα επαναστατικά καθεστώτα.

Η σύνδεση των αγώνων

Είναι κοινοτοπία να πούμε ότι, όλες οι μορφές καταπίεσης συνδέονται και γι' αυτό συνδέονται και οι αγώνες εναντίον τους. Είναι αναγκαίο να αναλύσουμε τον τρόπο που τα διάφορα συστήματα καταπίεσης συνδέονται κι ενισχύονται μεταξύ τους και, κατά περίπτωση, υπονομεύουν το ένα το άλλο. Δεν μπορούμε να αποφύγουμε την εξαντλητική εμπειρική διερεύνηση των πραγματικών κοινωνικών συνθηκών.

Είναι πολύ απλουστευτικό να πούμε ότι, δεν θα πρέπει να δώσουμε προτεραιότητα σε μια μορφή καταπίεσης έναντι μιας άλλης. Επαναστατώ σημαίνει έχω στρατηγικές και πολιτικές προτεραιότητες. Μερικοί άνθρωποι είναι περισσότερο καταπιεσμένοι από άλλους και μερικοί αγώνες πολεμούν την εξουσιαστική κοινωνία με περισσότερη ετοιμότητα από άλλους. Είναι ακριβώς εκείνοι οι αγώνες που διεξάγονται στο σημείο τομής μεταξύ των διαφόρων συστημάτων καταπίεσης που απειλούν περισσότερο την ολότητα της καταπίεσης. Τέτοιοι αγώνες αφηφούν τις απλουστευτικές αναλύσεις και εγείρουν το ζήτημα της δημιουργίας συμμαχιών μεταξύ των διαφόρων καταπιεζόμενων ομάδων. Έτσι, προωθούν την πρακτική και θεωρητική ανάπτυξη του κινήματος.

Προλεταριακός προσανατολισμός

Η εμφάνιση των νέων κοινωνικών κινήματων κατά τις δεκαετίες '60 κι '70 συνοδεύθηκαν από την έκλειψη της ιδέας του προλεταριάτου — της τάξης που ζει μόνο από την πώληση της εργατικής της δύναμης — ως της μόνης δύναμης επαναστατικής αλλαγής. Αυτή η απλουστευτική άποψη θα αχρηστευόταν αν το επαναστατικό κίνημα ολοκλήρωνε σοβαρά την κριτική της κυριαρχίας. Μια τέτοια ολοκλήρωση ήταν απαραίτητη για την ανάπτυξη μιας συνεπούς ανάλυσης του προλεταριάτου. Αλλά η απόρριψη της ιδέας του προλεταριάτου ως της μόνης δύναμης επαναστατικής αλλαγής έγινε η δικαιολογία εγκατάλειψης κάθε είδους αποκλειστικά ταξικής πολιτικής και, έτσι, η συνθηκολόγηση με την μεσο-ταξική κυριαρχία των νέων κοινωνικών κινήματων και ριζοσπαστικών πολιτικών, εν γένει.

Ο αγώνας του προλεταριάτου για την ανατροπή του καπιταλισμού είναι τόσο κεντρικός, όσο κι ο αγώνας των άλλων καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων για την ανατροπή του δικού τους καταστολέα. Η ξεκάθαρη ταξική θέση δεν πρέπει, με κανένα τρόπο, να υποτιμά τον αγώνα των άλλων κοινωνικών ομάδων, ούτε θα πρέπει να οδηγεί σε απλουστευτικές πολιτικές που δεν αναγνωρίζουν το ρόλο των άλλων κοινωνικών τάξεων (της αγροτικής, της μικροαστικής, των επαγγελματιών) στον αγώνα. Από τις δύο μεγάλες κοινωνικές τάξεις, της αγροτικής και της εργατικής, η δεύτερη είναι με τρόπο μοναδικό προϊόν του καπιταλισμού και προορίζεται να τον συντρίψει. Στον Δυτικό Κόσμο η εναλλακτική πρόταση προς έναν προλεταριακό προσανατολισμό δεν είναι ένας αγροτικός προσανατολισμός, αλλά ένας μεσο-αστικός.

Ένας προλεταριακός προσανατολισμός θα σημαίνει ότι ρίζα των κινήματων και των οργανώσεων του είναι η εργατική τάξη. Εκεί όπου τα ριζοσπαστικά κινήματα και οι οργανώσεις έχουν, γενικά, μεσο-αστικό προσανατολισμό (αν όχι και σύνθεση) κάτι τέτοιο σημαίνει την ανάγκη ανάπτυξης μιας συνεπούς ανάπτυξης για

την ταξική δομή του τόπου και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της εργατικής του τάξης.

Διεθνής οργάνωση

Τελικά, πρέπει να αντιμετωπίσουμε το μεγάλο ζήτημα της δημιουργίας μιας διεθνούς επαναστατικής οργάνωσης. Η οικονομική και πολιτική ισχύς ασκείται όλο και περισσότερο από διεθνείς θεσμούς όπως ο Οργανισμός Παγκόσμιου Εμπορίου, η Ευρωπαϊκή Ένωση, πολυεθνικές εταιρίες, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και το Πολυμερές Σύμφωνο για τις Επενδύσεις. Σημαντικό εργαλείο της Ζαπατιστικής αντίστασης είναι η κατανόηση ότι, δεν μπορούν να κερδίσουν αυτό για το οποίο αγωνίζονται αν ο αγώνας τους περιοριστεί στο Μεξικό και γι' αυτό το λόγο η οικοδόμηση ενός παγκόσμιου κινήματος είναι περισσότερο σημαντικό από την προσπάθεια κατάληψης της κρατικής εξουσίας. Η ανάπτυξη που συνιστούν την έγερση του νεοφιλελευθερισμού υπογραμμίζουν το βασικό γεγονός ότι, ο καπιταλισμός δεν θα ανατραπεί σε οποιαδήποτε χώρα αν δεν ανατραπεί παντού. Όσο δύσκολο κι αν είναι να το φανταστούμε, με δεδομένη την σημερινή αδυναμία των οργανωμένων επαναστατικών δυνάμεων, η ανθρωπότητα δεν έχει άλλη ελπίδα από την παγκόσμια επανάσταση. Κάτι τέτοιο απαιτεί παγκόσμιες επαναστατικές οργανώσεις. Η πρωτοβουλίες των Ζαπατίστας σ' αυτή την κατεύθυνση (όπως παρουσιάστηκαν κατά την Διεπιστημονική Συνάντηση Ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρωπότητα) είναι οι πιο σημαντικές κινήσεις προς την δημιουργία οργανώσεων που μπορούν να διεξάγουν συντονισμένους αγώνες σε παγκόσμια κλίμακα. Πρέπει να υπάρξουν κι άλλες τέτοιες πρωτοβουλίες. Τα εμπόδια είναι αναρίθμητα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αναπτύξουμε μια πλήρη ανάλυση του διεθνούς συστήματος και των διαφόρων μορφών αντίστασης ενάντια του στις διάφορες χώρες. Σημαίνει, επίσης, ότι πρέπει να συνεχίσουμε την εντατική διαδικασία της οικοδόμησης της διεθνούς αλληλεγγύης μεταξύ των υπαρχόντων ομάδων, ώστε να εξασφαλίσουμε τα θεμέλια ενός στέρεων διεθνών οργανώσεων.

Ο νεοφιλελευθερισμός θέτει νέες απαιτήσεις για το επαναστατικό κίνημα, αλλά και δημιουργεί νέες ευκαιρίες. Η δυνατότητα σύνδεσης ανθρώπων με αγώνες που προηγούμενα δεν γνώριζαν την ύπαρξή τους είναι μια εμφανής απειλή για την τάξη του διεθνούς κεφαλαίου. Κάθε τοπικός αγώνας μπορεί να αδράξει την φαντασία των αντιστεκόμενων σε κάθε σημείο του πλανήτη. Μια διαδήλωση στην Νέα Υόρκη, μια απεργία στην Αρμενία, μια πορεία στην Αλγερία μπορούν να πυροδοτήσουν αλληλέγγυες δράσεις σε κάθε γωνιά του κόσμου. Αυτή η απειλή ενισχύεται κατά πολύ απ' τη δημιουργία οργανώσεων που έχουν ως αρχή τους την εξάπλωση των αγώνων διεθνώς. Μπαίνουμε σε νέα περίοδο. Ο κόσμος είναι ριζικά διαφορετικός απ' ό,τι πριν δέκα χρόνια. Η παλιά αριστερά είναι σε κατάσταση πλήρους αποσύνθεσης. Είναι ευθύνη των νέων επαναστατών (κι εκείνων των επαναστατών που δεν έχουν απαθαρυνθεί από τις ήττες του παρελθόντος) να πειραματιστούν με νέες μορφές αγώνων και να μορφοποιήσουν νέες επαναστατικές και αντιεξουσιαστικές πολιτικές, σαν απάντηση στις νέες συνθήκες που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα.

Γ.Φ.

Η μεταξύ μας "ετερογένεια" αλλά και εγγενείς αδυναμίες μας, μας έκαναν να μην καταφέρουμε να αγγίζουμε τις συλλογικές εκείνες διαδικασίες που θα μας επέτρεπαν να επιλέγουμε, να επεξεργαζόμαστε και να παρουσιάζουμε γρήγορα και εύστοχα τα θέματα που κρίναμε (...). Επόμενο ήταν αυτό το κλίμα να αντικατοπτρίζεται και στην εφημερίδα: στην καλύτερη των περιπτώσεων, ως δυναμική σύνθεση του διαφορετικού (απόψεων, ύφους γραφής, επιλογής θεμάτων κλπ), στη χειρότερη -σπανιότερα, θέλουμε να πιστεύουμε- ως σχιζοειδής κατάσταση του αντιφατικού, και, συνήθως, στο ενδιάμεσο των δύο καταστάσεων (...).

Δεν καταφέραμε ακόμα την κατάκτηση της συλλογικότητας: περισσότερο ως ένα άθροισμα προσώπων μας αντιλαμβανόμαστε.

Ένα σύνολο προσώπων, που μάλλον αθροιστικά παρά συνθετικά, ολιστικά λειτουργούμε.

Συντακτική
Συνέλευση Αθήνας
ΑΛΦΑ no 47,
23/3/1996

Εκεί που απέτυχε το ΑΛΦΑ (μια αποτυχία προδιαγεγραμμένη που επιταχύνθηκε από προσωπικούς χειρισμούς ή επιλογές, ήταν πάντως αναπόφευκτη), είναι στο ότι ουσιαστικά θέλησε να υπάρξει ως αντανάκλαση ολόκληρου του "χώρου" (...). Η σύγχυση και τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν είναι σαφώς αντανάκλαση του "χώρου" (βεβαίως όσοι ξεκίνησαν την εφημερίδα άλλα είχαν στο μυαλό τους). Και επειδή μπορεί να έχουν δημιουργηθεί παρανοήσεις, διευκρινίζουμε πως όταν λέμε ότι δεν θέλουμε η εφημερίδα να αποτελεί αντανάκλαση του "χώρου", δεν σημαίνει πως θέλουμε το ΑΛΦΑ να γίνει η ομάδα, το καθοδηγητικό όργανο, η έντυπη πρωτοπορία του "χώρου".

Συντακτική
Συνέλευση Θεσσαλονίκης
ΑΛΦΑ no 62,
14/9/1996

Θέσεις για το "Αλφα"

Το "ΑΛΦΑ" είναι ένα έντυπο αντι-πληροφόρησης, με πανελλαδική εμβέλεια και τακτικότητα έκδοσης τέτοια ώστε να δίνεται η δυνατότητα αμεσότερης πρόσβασης στα καθημερινά γεγονότα και κάλυψης της τρέχουσας επικαιρότητας.

Γεννιούνται όμως ερωτηματικά αναφορικά με το πώς καλύπτονται τα εκάστοτε γεγονότα, ποια θεωρούνται σημαντικά και ποια όχι, και, κυρίως, πώς αυτά χρωματίζονται, δηλαδή εκτιμούνται, εκτίθενται, σχολιάζονται. Πολλοί κατηγορούν το "ΑΛΦΑ" για μερικότητα των τοποθετήσεων, για έλλειψη σύνθεσης και για αδυναμία να τοποθετεί τα γεγονότα πάνω σε μια αυστηρά καθορισμένη πολιτική πλατφόρμα, ουσιαστικά, για ανικανότητα διαμόρφωσης μιας συνεκτικής πολιτικής πρότασης. Ο προβληματισμός αυτός φαίνεται εύλογος: "Τελικά, τι προτάσσει το "ΑΛΦΑ"; Σε ποιο συγκεκριμένο ρεύμα της αντιεξουσιαστικής παράδοσης κινείται;"

Καταρχήν, αυτή η "αδυναμία" δεν συνιστά αντίφαση, αλλά αντίθετα προήλθε από μια διακηρυγμένη πρόθεση και πολιτική επιλογή. Συντασσόμαστε ανοιχτά υπέρ των από καιρό διατυπωμένων προτάσεων της συντακτικής συνέλευσης της Θεσσαλονίκης αναφορικά με τη διατήρηση του ανοιχτού χαρακτήρα του εντύπου. Γιατί ο διακηρυγμένος στόχος του "ΑΛΦΑ" ήταν ακριβώς αυτός ο χαρακτήρας, η επανεξέταση των ταμπού και των φετίχ του χώρου και η ταυτόχρονη κριτική προς όλα τα αξιόμυθια.

Η επιλογή για τη μη συγκρότηση πολιτικής ομάδας (στην οποία παραπέμπει η παραπάνω κριτική) δεν έχει να κάνει με την με κάθε τρόπο επιδίωξη της απουσίας συνοχής. Ωστόσο, κρίνουμε ότι η συνοχή κατακτιέται, δεν εκβιάζεται, οικοδομείται στην καθημερινότητα και στον αγώνα και έχει άμεση σχέση με τις αυτοδεσμεύσεις που προϋποθέτει η συμμετοχή σε αυτοοργανωμένες συλλογικές διαδικασίες (όπως αυτές της συντακτικής συνέλευσης). Μάλιστα, αυτό που απουσιάζει στις μέρες μας είναι περισσότερο η επικοινωνία και λιγότερο μια αφηρημένη και ψευδεπίγραφη συνοχή.

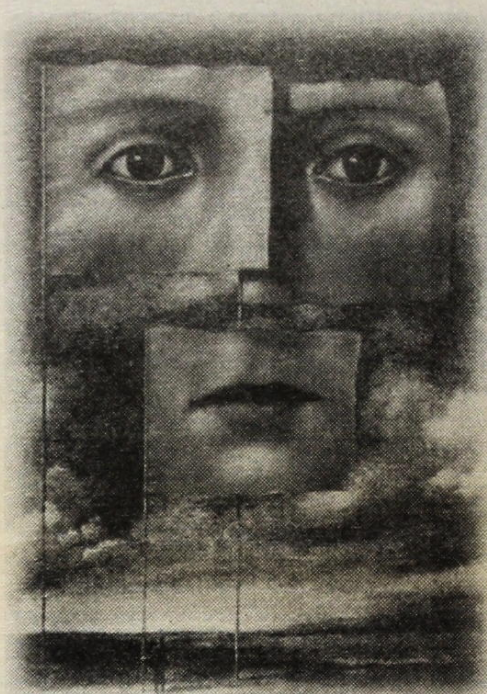
Σήμερα, τα ανταγωνιστικά σχήματα κράτους-κοινωνία, κεφάλαιο-εργασία διατηρούν την ορμή τους, δεν αρκούν όμως για να αποδώσουν την πολλαπλότητα των συγκρούσεων και των αντιθέσεων που χαρακτηρίζει το σύγχρονο κόσμο. Υπάρχουσες αντιθέσεις αποκτούν νέα διάσταση: άνθρωπος-φύση, άνδρας-γυναίκα, έλεγχος μέσω των ΜΜΕ-ανθρώπινη επικοινωνία κ.ο.κ και νέες υποκειμενικότητες κινούνται παράλληλα προς τις παλιότερες. Όμως τα αγωνιστικά κομμάτια δεν ενοποιούνται, διαχωρίζονται. Τα αιτήματά τους είναι συχνά αυστηρά συντεχνιακά και διεκδικητικά, και δεν αρθρώνεται χειραφετητικός λόγος. Η "ολότελα νέα ριζοσπαστικοποίηση" που διέβλεπε το "ΑΛΦΑ" στο πρώτο του φύλλο ήταν μία λάθος εκτίμηση τόσο ως προς την ποιότητα, όσο και ως προς το μέγεθος του υπό εκτίμηση "δεδομένου". Παραμένει απλώς το ζητούμενο των κοινωνικών αγώνων.

Για παράδειγμα, αν οι εργατικές επαναστάσεις του αιώνα μας δεν κατάφεραν μια συνολική ανατροπή, αλλά τη μετεξέλιξη του κράτους σε κράτος πρόνοιας, τότε ποιοι είναι εκείνοι που θα τολμήσουν το πέρασμα στην κατάργησή του και τη στερέωση της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης; Αν οι εργατικές διεκδικήσεις σταματούν μόνο στα επιμέρους και δεν αποζητούν τη συνολική κοινωνική ανατροπή, τότε ποιοι είναι εκείνοι που θα ζητήσουν την ανατροπή του κυρίαρχου πολιτικού και οικονομικού μοντέλου; Γιατί, αν είναι η αφηρημένα αγωνιζόμενη κοινωνία, τότε θα πρέπει να διερωτηθούμε:

α) υφίσταται σήμερα εκείνο το στοιχείο που συνέχει κάθε κοινωνική οργάνωση, δηλαδή η αλληλεγγύη, ή εκλείπει;

β) Εφόσον η κοινωνία δεν είναι κάτι ενιαίο, αλλά ταξικά διάτρητη, υπάρχει όντως μία κοινή βάση σύζευξης των καταπιεσμένων και, αν ναι, τότε πόσο πείθει;

Το παρόν κείμενο θέλει να συμβάλει, στο μέτρο του δυνατού, στο διάλογο που διαρκώς ανοίγει και κλείνει για την ποιοτική αναβάθμιση και παραπέρα εξέλιξη του "ΑΛΦΑ". Οι παρακάτω θέσεις έχουν ένα περιγραφικό, ανιχνευτικό χαρακτήρα και σε καμιά περίπτωση δεν εγείρουν αξιώσεις αδιαμφισβήτητης εγκυρότητας.

Μία δεύτερη κριτική, που ασκείται, εκκινεί από μία εμμονή αναφορικά με την αδυναμία συνολικά του ελευθεριακού λόγου να καταδείξει τους φορείς της ανατροπής, στην απουσία μιας θεωρίας που να εξηγεί ποιοι και γιατί είναι τα υποκείμενα της επαναστατικής αλλαγής.

Πράγματι, οι νέες θεματικές της θεωρίας δεν έχουν ευρέως και επαρκώς εκτιμηθεί. Απουσιάζει ένας λόγος που να ξεκαθαρίζει τα χαρακτηριστικά, τις αξιώσεις και την προβληματική της θεωρίας. Τα παραδοσιακά προτάγματα, ενώ διατηρούν την ιστορική τους σημασία (πράγμα που οφείλουμε διαρκώς να παλεύουμε με κρατήσουμε στη μνήμη), είτε έχουν περιπέσει σε αχρηστία, όσον αφορά στους πραγματικούς αγώνες, είτε δεν έχουμε τη δύναμη να τα ζωντανέψουμε. Η κοινωνική ανατρεπτική θεωρία έχει διασπασθεί σε εκατοντάδες μικροθεωρίες που εξηγούν μέρη και όχι το σύνολο της πραγματικότητας και δεν υπάρχει ένα α-πριόρι ξεκαθαρισμένο κριτήριο ελέγχου τους.

Η απάντηση στα προβλήματα δεν είναι απλή. Ωστόσο, ξεκινούμε από την αναγνώριση ότι υπάρχει μία μεγάλη κληρονομιά από αξίες, όπως αμοιβαioτητα, αλληλοβοήθεια, κολλεκτιβισμός, αυτοδιεύθυνση. Οτι οι προσπάθειες αυτοδιεύθυνσης κοινωνικών ομάδων και χώρων ήταν και είναι η βασική διαφορά και σύγκρουση σε όλα τα επίπεδα με τον αστικό πολιτισμό. Σήμερα πρέπει να αναζητούμε διαρκώς πού αναδύονται πρακτικές εμπνευσμένες από τις αξίες αυτές και να τις υποστηρίξουμε και να τις διαδίδουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Και δεν αναδύονται, ούτε είναι δυνατό

να αναδυθούν, πουθενά αλλού παρά μόνο στα κοινωνικά κινήματα του παρόντος. Κανείς δεν μπορεί να υποδείξει με σιγουριά και από τα πριν τους φορείς μιας τέτοιας διαδικασίας, καθώς το "αποτέλεσμα" (κοινωνική επανάσταση) είναι πάντοτε υπέρτερο της "αίτίας" (υπαρκτά προβλήματα και αγώνες) και μας ξεπερνά. Η δική μας προσπάθεια μπορεί να είναι μόνο κριτική, μη δογματική, αντι-ολοκληρωτική: να ερμηνεύει, αντί να σνομπάρει τους υπαρκτούς αγώνες, να εμπνέει το διάλογο και την αλληλεγγύη μεταξύ τους, αντί να τους υπαγάγει σε μια παγιωμένη θεωρία. Είναι αναμφίβολο ότι η στήριξη από μέρους μας των αγώνων αυτών δεν πρέπει να είναι άκριτη και να σημαίνει υποταγή στην ιδεολογία τους. Από την άλλη μεριά, υπάρχουν "αγώνες" καθαρά εχθρικοί προς κάθε χειραφετητικό πρόταγμα, αφομοιωμένοι από τα πριν: γιατί είτε υπονομεύουν κάθε έννοια αλληλεγγύης, είτε είναι καταφανώς ενταγμένοι στα σχέδια της αναδιάρθρωσης της κυριαρχίας.

Μέσα στις συνθήκες και τις απαιτήσεις αυτές το "ΑΛΦΑ" πρέπει να είναι ένα έντυπο κριτικού διαλόγου, που να θέτει, χωρίς ηγεμονικό λόγο, τα ζητήματα της σύνδεσης με τους κοινωνικούς χώρους. Αυτός ακριβώς είναι ο πυρήνας που συνεχίζει το ελευθεριακό και ριζοσπαστικό χαρακτήρα του εγχειρήματος. Ούτε φιλοδοξούμε να έχουμε λόγο επί παντός επιστητού, ούτε μιλάμε καταναγκαστικά από τη σκοπιά μιας μυθολογικής και αφηρημένης ολότητας. Η μοριακότητα του λόγου -προϊόν μιας πολυδιάστατης κοινωνικής πραγματικότητας με πολλαπλές αντιφάσεις- υποδηλώνει την υποκειμενικότητά του.

Πιστεύουμε ότι το "ΑΛΦΑ" μπορεί να γίνει ένα μέσο διάχυσης της ελευθεριακής κουλτούρας. Μολαταύτα, η πρακτική όλων μας, μέσα και έξω από την εφημερίδα, ταλαιπωρείται χρόνια τώρα από την ιδεολογική και φανακιστική χρήση των προταγμάτων -ακόμα και αν αυτά έχουν ιστορικά αναδειχθεί μέσα από γόνιμες αναζητήσεις συλλογικότητας.

Στον πόλεμο ενάντια στον πολιτισμό της κυριαρχίας οι συλλογικότητες αυτές αντέταξαν και αντιτάσσουν μία δράση η οποία εμπνέεται, από τη μια μεριά, από γενικές και αδιαμφισβήτητες αρχές (χωρίς απαραίτητα να μπορεί να τις πραγματοποιήσει): την αυτοοργάνωση, την αντιεραρχική δομή και λειτουργία, την εναρμόνιση μέσων και σκοπών, την εξαφάνιση της πρωτοπορίας και ούτω καθεξής. Από την άλλη μεριά όμως, στρέφουν τα πυρά τους σε εξειδικευμένα ζητήματα και αναζητούν συγκεκριμένες μορφές πραγμάτωσης των παραπάνω γενικών αρχών: αυτό το νόημα έχουν τα προτάγματα για "συλλογική ικανοποίηση των αναγκών", για άρνηση στράτευσης, για κοινωνικά κέντρα και στέκια, για καταλήψεις στέγης, για μη εμπορευματική λογική, για πόλεμο στα ΜΜΕ μέσα από εναλλακτικά δίκτυα επικοινωνίας, για πόλεμο στο καθεστώς της μισθωτής εργασίας μέσα από πρωτοβουλίες εργαζόμενων.

Κανείς όμως σήμερα, ή σχεδόν κανείς, δεν αναγνωρίζει πως όλες αυτές οι επιλογές είναι όψεις μόνο ή στοιχήματα που διαρκώς παίζονται σε διάφορες περιοχές της κοινωνικής πραγματικότητας. Αντίθετα πολλοί τείνουν να ανάγουν τις ιδιαίτερες επιλογές τους, το δικό τους πειραματισμό, το δικό τους στοίχημα σε απαράβατο γενικό κανόνα. Άλλοι πάλι επιμένουν ότι αυτές οι πρακτικές είναι τόσο αποσπασματικές, ώστε καθίστανται εντελώς αδιάφορες. Και οι δύο πλευρές προωθούν με τον τρόπο τους το δογματισμό και καταστρέφουν το διάλογο μεταξύ των διαφορετικών εγχειρημάτων. Σαν μια καθαρή αντανάκλαση της κοινωνίας, βυθιζόμαστε διαρκώς στις βεβαιότητες μας, προσεγγίζοντας τις καταστάσεις από μια ιδιωτική σκοπιά, όσο κι αν δίνουμε σ' αυτήν την επίφαση της συλλογικότητας.

Μέσα στις συνθήκες αυτές ο ρόλος ενός εντύπου που ξεκαθαρίζει τον πειραματικό και ανιχνευτικό του χαρακτήρα θα μπορούσε να

Εκδοτικό σημείωμα

Τρία χρόνια έκλεισαν από τότε που κυκλοφόρησε το πρώτο φύλλο του ΑΛΦΑ. Τρία χρόνια πέρασαν από τότε που η ιδρυτική 15άδα ξεκίνησε την εκδοτική αυτή προσπάθεια, χωρίς, είναι αλήθεια, να ξεκαθαρίσει τη φυσιογνωμία, αλλά εν πολλοίς και τους στόχους της εφημερίδας.

Το στραβό αυτό ξεκίνημα σε συνδυασμό με το γεγονός ότι υπαρξιακή της δύναμη ήταν η "ιστορική αναγκαιότητα" της έκδοσης μιας πανελλαδικής εβδομαδιαίας εφημερίδας και όχι το "παίδεμα" με τον έντυπο λόγο και την προσπάθεια για διάχυση της ελευθεριακής κουλτούρας, προέγραψε την εξέλιξη για τα δύο πρώτα χρόνια. Έτσι ατομικές συμπεριφορές χαρακτήρισαν συνολικά την εφημερίδα ενώ η συντακτική συνέλευση παρουσιάστηκε από άτολη έως ανίκανη να πάρει θέση, ακόμη και σε κρίσιμες περιστάσεις. Προσωπικά ξεκαθαρίσματα "πολιτικών λογαριασμών", απαξίωση της συλλογικότητας με καταστροφικές και επιπόλαιες επιλογές, "παραγοντισμοί" και πολιτικά παιχνίδια, στιγμάτισαν καθοριστικά την εφημερίδα προκαλώντας δικαιολογημένη σύγχυση αναφορικά με την πολιτική φυσιογνωμία του εντύπου και των ανθρώπων που το απάρτιζαν. Κι ως μην ξεχνούμε ότι σ' αυτό το διάστημα 60 περίπου άνθρωποι συμμετείχαν στις συντακτικές της συνελεύσεις (χωρίς να προσμετρήσουμε τις δεκάδες των έκτακτων συνεργατών της) με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Τρία χρόνια μετά, κοιτάζουμε το παρελθόν της εφημερίδας αναπόφευκτα με μια αυτοκριτική ματιά επισημαίνοντας καθοριστικά αρνητικά σημεία, στην προσπάθειά μας να τα ξεπεράσουμε. Ματιά που ούτε συνολική κριτική αποτίμηση της μοναδικής αυτής εμπειρίας αποτελεί, ούτε βέβαια "καθατήριο αυτομαστίγωμα", άλλωστε το ξεπέρασμα μπορεί να φανεί μόνο στην πράξη.

Μέσα από τη φυσική εξέλιξη του εγχειρήματος, τις αποχωρήσεις και προσχωρήσεις μελών της συνέλευσης, την καταλυτική

συμμετοχή των συντρόφων στη Θεσσαλονίκη, αλλά και την ουσιαστική υποστήριξη συνεργατών της εφημερίδας, το ΑΛΦΑ άρχισε να διαμορφώνει τον τελευταίο χρόνο τη φυσιογνωμία του ως έντυπο. Μια φυσιογνωμία που περισσότερο χαρακτηρίζεται από την προσωπική δουλειά των ανθρώπων που το "τραβούν", παρά από οποιαδήποτε συλλογική επεξεργασία θέσεων ή κριτηρίων.

Τρία χρόνια έκλεισαν από το πρώτο φύλλο της εφημερίδας και το ΑΛΦΑ πιστεύουμε ότι κλείνει έναν πρώτο μεγάλο κύκλο της έκδοσής του. Για τον επόμενο που φιλοδοξούμε να ανοίξουμε, αισθανόμαστε υποχρεωμένοι -πρώτα απ' όλα στους ίδιους μας τους εαυτούς- να ξεκαθαρίσουμε τα εξής:

1. Θέλουμε μια εφημερίδα με κεντρικό άξονα την αντιπληροφόρηση. Αντιπληροφόρηση για την προβολή της θετικής / δημιουργικής δράσης που πηγάζει, εκφράζεται και πειραματίζεται ατομικά -ή ακόμα καλύτερα συλλογικά μέσα από ελευθεριακά αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα σε όλη τη χώρα. Αντιπληροφόρηση για τα γεγονότα με τα οποία μας βομβαρδίζουν τα μ.μ.ε.όλου του πλανήτη, αλλά και για την "άλλη πραγματικότητα", αυτή των απελευθερωτικών αγώνων και κινήσεων, πραγματικότητας που έντεχνα αποκρύπτεται και σκόπιμα διαστρεβλώνεται. Αντιπληροφόρηση για τα κοινωνικά δρώμενα μέσα από την καταγραφή της πραγματικότητας παρουσιάζοντάς τα αποφορτισμένα από ιδεοληψίες και "ευσεβείς πόθους" που στο όνομα της υποκειμενικότητας καλλιεργούν τη σύγχυση.

2. Θέλουμε μια εφημερίδα με ουσιαστικό άξονα την ανάπτυξη του προβληματισμού και της επικοινωνίας. Την κριτική ματιά που θα επιχειρεί να ξεπεράσει παγιωμένες αντιλήψεις και συμπεριφορές μακριά από συνήθη επαναστατικά ευχολόγια, στείρα συνθηματολογία, ιδεολογικό πουριτανισμό. Προσπαθώντας να ανατρέψουμε έμπρακτα την ψευδή διάσταση μεταξύ "ακτι-

βιστή" και "επαγγελματία του γραπτού λόγου". Γνωρίζοντας ότι δεν μπορούμε να έχουμε θέση επί παντός επιστητού.

3. Επιδιώκουμε τη διάχυση της ελευθεριακής κουλτούρας για τη ρεαλιστική προσέγγιση του απελευθερωτικού οράματος, υπόθεση που μας ταλανίζει στην καθημερινότητα απαιτώντας υψηλές δόσεις αξιοπρέπειας, ειλικρίνειας, ηθικής και αποφασιστικότητας.

4. Τέλος, πιστεύουμε ότι κινητήρια δύναμη της εφημερίδας είναι η επιθυμία όλων μας για τη συμμετοχή στο λόγο: στο λόγο της μνήμης, στο λόγο της αντίστασης, στο λόγο της ελπίδας. Μακριά από τη θεολογία της ιστορικής αναγκαιότητας επιδιώκουμε την αποφυγή της "εργαλειακής χρήσης" του μέσου ανιχνεύοντας τη δυναμικότητα του ελευθεριακού εγχειρήματος και τη γοητεία του έντυπου λόγου. Μαθητεύοντας παράλληλα στην αμοιβαιότητα, στη συνεργασία, στη δημιουργικότητα μιας αντιεξουσιαστικής αυτοδιαχειριζόμενης συλλογικότητας.

Από αυτό το νέο σημείο επανεκκίνησης απευθύνουμε κάλεσμα συμμετοχής για όποιους και όποιες πιστεύουν ότι οι επιθυμίες μας συμπλέουν και οι ρότες μας γειτνεύουν. Αυτά τα λίγα. Το στοίχημα, στο βαθμό που επιθυμεί κι εκτιμά ο καθένας/μία, μένει ανοιχτό, όπως και η συντακτική συνέλευση.

Τα μέλη της Συντακτικής Συνέλευσης Αθήνας και Θεσσαλονίκης:

Ανδρέας Μάνος
Βασίλης Ευαγγελίδης
Βασίλης Λεμονίδης
Διονύσης Μπασιάς
Ελισάβετ Κωστάκη Ψωμά
Κώστας Τενεκετζής
Μιχάλης Καραπάνος
Νίκος Γατσής
Νίκος Νικολαΐδης
Σάκης Κηπουρός

Η ποιότητα, κατά τη γνώμη μας, των κειμένων που αποστέλλονται είναι σαφώς βελτιωμένη, δεν υπάρχουν βαρύγδουπες αναλύσεις ή δογματικές βεβαιότητες, αλλά η έκφραση της ανάγκης για επικοινωνία, για διάλογο, για θετική δράση, μακριά από τους εύκολους αφορισμούς και τις ιδεολογικές περιχαράκωσεις. Είναι σαφής η απέχθεια απέναντι σε λογικές καθοδήγησης, συγκεντρωτισμού, σεχταρισμού και ιδεολογικής περιχαράκωσης. Είναι αισθητή η αγωνία για τη γέννηση του καινούριου... (...)

Κι ως μην ξεχνάμε πως το ΑΛΦΑ είναι κάτι, αλλά δεν είναι σχεδόν τίποτα...

Συντακτική
Συνέλευση Θεσσαλονίκης
ΑΛΦΑ no 87,
22/3/1997

είναι πολύ θετικός: θα μπορούσε πράγματι να ζωντανέψει το διάλογο ανάμεσα σε κείνους που επιλέγουν διαφορετικά προτάγματα και να καταδείξει την αξία του πειραματισμού (Και αυτό θα μπορούσε να ξεκινήσει από αυτές τις συζητήσεις και από τα ίδια τα άρθρα της εφημερίδας). Τι άλλο είναι η κοινωνική απελευθέρωση, αν όχι απελευθέρωση εκείνων των δημιουργικών δυνάμεων που πάντα δοκιμάζουν, ανιχνεύουν, ξαναξεκινούν και δεν εγκαταλείπουν ποτέ την αναζήτηση για χάρη μιας παγιωμένης δομής;

Μολαταύτα, τέτοιες φιλοδοξίες περιορίζονται αναπόφευκτα από το καταφανές φτώχισμα της ελευθεριακής κουλτούρας στην χώρα. Είναι γεγονός πως τα πρακτικά παραδείγματα είναι λίγα και πως ο ελευθεριακός λόγος -που από τη φύση του τροφοδοτείται από την πρακτική και συνδιαλέγεται με αυτήν- παραμένει λίγο πολύ άγονος, αλλά και συγχυσμένος, στις παρούσες συνθήκες.

Η μόνη αξίωση εγκυρότητας του λόγου μας είναι ο επιτυχής φωτισμός των χασμάτων και των διαύλων που υπάρχουν ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη. Την καταφανή σύγχυση του παρόντος την παράγουν η ανυπαρξία προταγμάτων, η έλλειψη ενός παραδειγματικού, δηλαδή μεστού από επιχειρήματα και περιεχόμενο λόγου. Ο "χώρος" ποτέ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τον αναγωγισμό του, την προσκόλλησή του σ' ένα είδος λόγου που μάταια προσπαθεί να ερμηνεύσει το σήμερα με τα μεθοδολογικά εργαλεία του παρελθόντος, ενός λόγου αγκιστρωμένου στη μονομέρεια και το δογματισμό. Ποτέ δεν καταπολεμήθηκε η αδιαφορία για τις πρακτικές συνέπειες του λόγου μας και για τον αυτοέλεγχό του, για την εξήγηση των συνθηκών γέννησής του και των αποτελεσμάτων του.

Σ' αυτό το "χώρο" χωρούσαν άπαντα. Από τις ομάδες κρούσης ως τις καταλήψεις, από τα στέκια και τις τοπικές ομάδες ως τις αυτόνομες εργατικές κινήσεις. Φάνηκε όμως πως δεν χωρούσε η κριτική ματιά, γιατί μερικά πράγματα χωρούσαν παραπάνω από άλλα.

Είναι αλήθεια πως ο αντιεξουσιαστικός "χώρος" εξέφρασε στην πράξη και την καθημερινότητά του κάποιες αξίες αντιπαλότητας με τον πολιτισμό της κυριαρχίας έστω εμβρυακά, έστω και διαστρεβλωμένα. Είναι επίσης γεγονός, πως, παρά τις ιδεοληψίες, τις κραυγαλέες αντιφάσεις και τις αυτοσυναιρέσεις, δεν έπαψε να υπάρχει ούτε σαν ένας "χώρος" αμφισβήτησης των κατεστημένων ιδεολογιών, ούτε έπαψε να παρεμβαίνει "προβοκατόρικα" σε σχέση με το κυρίαρχο πολιτικό και πολιτιστικό πλαίσιο, λιγότερο με βάση μία επεξεργασμένη πολιτική δράση και περισσότερο εκκινώντας από τον τρόπο ζωής και τις ευαισθησίες. Η δεκαετία του '80 γέννησε ομάδες, έντυπα, καταλήψεις στέγης, κοινωνικά ραδιόφωνα, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους ψυχαγωγίας και ο "χώρος" εναντιώθηκε έμπρακτα στις κυριαρχικές μεθοδεύσεις, στην καταστολή και την αφομοίωση. Ωστόσο, δεν μπορεί κανείς να μην αναρωτηθεί: "Αν όλα πήγαν τόσο καλά, τι απέμεινε, σήμερα, απ' όλα εκείνα;"

Ενώ η δεκαετία εκείνη παρήγαγε, η ορμή της συνέθεσε ελάχιστα νέα προτάγματα και χρόνιο πρόβλημα των αναρχικών παρέμεινε η απόστασή τους από την κοινωνία: Η περιχαράκωση της δράσης στην οδό Στουρνάρα και στα Εξάρχεια, οι στιγμιαίες ή ατομικές εξεγέρσεις, η ευθεία περιφρόνηση προς την αυτοοργάνωση, το συγκροσιακό στερεότυπο, ο μονοδιάστατος λόγος ενάντια στην κρατική καταστολή, η κουτοπολιτιστική ενασχόληση... η πρωτοποριακή λογική.

Είναι καιρός για μια ανοιχτή εφημερίδα που θέλει να εκφράζει την πολυμορφία και διαφορετικότητα των απόψεων, να πάρει ρητά αποστάσεις. Γιατί αν στη δεκαετία του '80 το σύνθημα ήταν η άρνηση, σήμερα η νέα πρόκληση είναι η κατάφαση μέσα από την άρνηση. Η δική μας επιλογή είναι η προώθηση της συνεύρεσης, της επικοινωνίας και της αλληλεγγύης μεταξύ όλων των προσπαθειών αυτοδιεύθυνσης κοινωνικών ομάδων και χώρων, όλων των διαρκώς αποκλεισμένων: από τη μαύρη εργασία και την ανεργία, από το ρατσισμό και το σεξισμό, από την καταστροφή της φύσης, από την κυριαρχία του εμπορεύματος, της εξειδίκευσης, της τεχνολογίας.

Εγκαταλείπουμε την χρήση όρων όπως "προπαγάνδα" και "μαζική απεύθυνση", εφόσον τα ΜΜΕ επιτελούν τον ίδιο ακριβώς ρόλο με μέσα ασύγκριτα πιο ισχυρά και εφόσον τα ερωτήματα για την κοινωνική απελευθέρωση είναι περισσότερα από τις πρακτικές απαντήσεις. Παραμένουμε "μη πολιτική ομάδα", έχοντας επίγνωση της ελλιπούς, αλλά, ως ένα βαθμό, κατακτημένης μας συνοχής -χωρίς, φυσικά, να επιδιώκουμε να προσδώσουμε στον αναρχικό χώρο την "χαμένη του συνοχή".

Αυτό που μπορούμε, στο μέτρο του δυνατού, να πετύχουμε είναι μια αξιόπιστη, έγκυρη και πάνω από όλα ενημερωμένη πολιτική εφημερίδα, ένα έντυπο αντιπληροφόρησης, επικοινωνίας και προβληματισμού.

Συντακτική Συνέλευση Άλφα Αθήνας

Στη νέα, 12σέλιδη μορφή της εφημερίδας, αυτές οι σελίδες θα φιλοξενούν τμήμα των διεθνών ειδήσεων, καθώς και συνεντεύξεις, αναδημοσιεύσεις, απόψεις... Σε αυτό το φύλλο, που σηματοδοτεί ένα νέο κύκλο της εφημερίδας, θεωρήθηκε αναγκαίο να χρησιμοποιηθούν για τη δημοσιοποίηση αυτών των δύο "εσωτερικών" αλλά σημαντικών για την εξέλιξη του "ΑΛΦΑ" κειμένων.

Ομάδες θανάτου στην Ονδούρα

Οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα καταγγέλλουν πως τουλάχιστον 70 φόντοι από την αρχή του χρόνου, που επίσημα αποδίδονται σε κοινούς εγκληματίες, είναι στην πραγματικότητα έργο των δυνάμεων ασφαλείας.

Η Επιτροπή Συγγενών Κρατουμένων και Αγνοουμένων (Cofadeh), που αποτελείται κυρίως από συγγενείς θυμάτων της πολιτικής βίας της δεκαετίας του '80, έχει καταγράψει συνολικά 211 περιπτώσεις παραβιάσεων των ανθρώπινων δικαιωμάτων στην Ονδούρα, μέσα στους τρεις πρώτους μήνες του 1998.

Η Cofadeh φοβάται πως πρόκειται για μια συστηματική εκστρατεία ενάντια σε νεαρούς κυρίως μικροκακοποιούς και μέλη συμμοριών, όπου χρησιμοποιούνται παρόμοιες μέθοδοι με αυτές που χρησιμοποιήθηκαν παλιότερα ενάντια σε πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος.

Ομάδες θανάτου, αποτελούμενες κυρίως από μέλη των σωμάτων ασφαλείας, έδρασαν κατά τη δεκαετία του '80 στην Ονδούρα, όπως και σε πολλές άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Μια έκθεση κυβερνητικής επιτροπής για τα ανθρώπινα δικαιώματα που δημοσιεύτηκε πριν τρία χρόνια παραδεχόταν ότι 184 άτομα είχαν «εξαφανιστεί» για πολιτικούς λόγους από την αστυνομία και το στρατό, εκείνη την εποχή.

Πριν από μερικά χρόνια, άρχισαν να εμφανίζονται «πολιτικές επιτροπές στήριξης του έργου της αστυνομίας», που εκτιμήθηκε ότι στην πραγματικότητα είναι προσπάθεια επανενεργοποίησης των ομάδων θανάτου.

Πέρσι, δεκάδες νεαρά άτομα με ποινικό μητρώο εξαφανίστηκαν και τα πτώματά τους βρέθηκαν μέρες αργότερα με χέρια και πόδια δεμένα και πυροβολημένα στον κρόταφο. Ακόμα, πραγματοποιήθηκαν και επιθέσεις ενάντια σε δημόσια πρόσωπα και άλλους πολίτες. Πρόσφατα, άγνωστοι άνοιξαν πυρ ενάντια στο αυτοκίνητο του Carlos Sosa, αντιπροέδρου της Κεντροαμερικανικής Επιτροπής Ενάντια στη Διακίνηση Ναρκωτικών, και της γενικής Ελεγκτή Vera Rubi, που διεξάγει έρευνα για διαφθορά πολιτικών και στελεχών του δημοσίου. Υπεύθυνος της αστυνομίας δήλωσε πως οι επιθέσεις είχαν στόχο τον εκφοβισμό των θυμάτων και ήταν οργανωμένες πάνω σε ένα κοινό πρότυπο που έχει χρησιμοποιηθεί ξανά σε παρόμοιες επιθέσεις. Υπάρχουν ακόμη καταγγελίες για απειλές κατά της ζωής δημοσιογράφων που διεξάγουν «ενοχλητικές» έρευνες, ή ζητούν επίμονα πληροφορίες από τις αρχές.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ: Πόλεμος στις αποβάθρες

Στις 7 Απριλίου, η εταιρία φορτοεκφόρτωσης πλοίων, Patrick, μια από τις δύο μεγαλύτερες της Αυστραλίας, απέλυσε όλους τους λιμενεργάτες της, συνολικά 1.400 άτομα, και τους αντικατέστησε με άλλους, που δεν ανήκουν στο συνδικάτο ναυτεργατών MUA (Ναυτική Ένωση Αυστραλίας). Η ενέργεια αυτή, που υποστηρίχτηκε από την κυβέρνηση του πρωθυπουργού John Howard, έχει σαφή στόχο την αποδυνάμωση του συνδικαλιστικού κινήματος, αφού το κόστος παραγωγής αυξάνεται με αυτή την επιλογή. Οι λιμενεργάτες αντέδρασαν δυναμικά με αποκλεισμούς των προβλητών σε όλα τα λιμάνια όπου δραστηριοποιείται η Patrick.

Αργά το απόγευμα της 7 Απριλίου, η Patrick έθεσε τις θυγατρικές της κάτω από καθεστώς αναγκαστικής διαχείρισης, ώστε να μπορεί να δικαιολογήσει τις μαζικές απολύσεις. Την ίδια μέρα, είχε πραγματοποιηθεί κυβερνητική σύσκεψη για το ίδιο θέμα. Στις 11 το βράδυ, εκατοντάδες σκευοιριτάδες με σκυλιά εισέβαλαν ταυτόχρονα σε όλες τις εγκαταστάσεις της εταιρίας και έδιωξαν όλους τους εργαζόμενους που είχαν βάρδια. Την επόμενη μέρα, ο υπουργός Εργασίας, Peter Reith, ανακοίνωσε τη χορήγηση οικονομικής ενίσχυσης ύψους 165 εκατομμυρίων δολαρίων προς την Patrick, ώστε να απολύσει όλους τους εργαζόμενους στα ναυπηγεία. Ο πρωθυπουργός John Howard δήλωσε πως η απόλυση όλων των συνδικαλισμένων εργαζόμενων αποτελεί «καθοριστική στιγμή στην ιστορία των βιομηχανικών σχέσεων στην Αυστραλία».

Η προσεκτικά σχεδιασμένη αιφνιδιαστική επιχείρηση αποτέλεσε την κατάληξη πολύμηνης δυσφημιστικής εκστρατείας της κυβέρνησης και της εργοδοσίας ενάντια στους εργαζόμενους στα λιμάνια, που κατηγορούνταν πως αμείβονταν υπέρογκα και εργάζονταν λίγο, κάτι που υποστηριζόταν με χαλκευμένα στατιστικά στοιχεία. Ακόμη, κατηγορούνταν το «μονοπώλιο» της MUA στα λιμάνια ότι παρεμπόδιζε αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Χαρακτηριστικό είναι πως όταν ο πρωθυπουργός ρωτήθηκε σε τηλεοπτική εκπομπή γιατί απολύθηκαν οι εργαζόμενοι στις εγκαταστάσεις της Αδελαΐδας, που είχαν τη μεγαλύτερη παραγωγικότητα, απάντησε πως «είναι όλοι μέλη της ίδιας ένωσης».

Στη Μελβούρνη, 27 εργαζόμενοι κλειδώθηκαν στις εγκαταστάσεις και παρέμειναν εκεί για 20 ώρες, μέχρι να τους βγάλει η αστυνομία, ενώ ήδη από την επόμενη μέρα, οι απολυμένοι ξεκίνησαν αποκλεισμούς των εγκαταστάσεων, ώστε να μην μπορούν να μπουν και να βγουν εμπορεύματα. Σε μια πρώτη διαδήλωση στο Σίδνεϊ, 5.000 άτομα διαμαρτυρήθηκαν για τις απολύσεις. Συνδικαλιστές και άλλος κόσμος συμπαραστάθηκε από την αρχή στους λιμενεργάτες, αφού πιθανή επιτυχία των σχεδίων της εργοδοσίας και της κυβέρνησης θα σήμαινε απειλή και για άλλους τομείς, όπου υπάρχει έντονη συνδικαλιστική δραστηριότητα. Ο γενικός γραμματέας της MUA, Tony Parakonstantinou, δήλωσε πως αν και θα διεξαχθεί μάχη μέσα από το νομικό σύστημα, ο αγώνας μπορεί να κερδηθεί μόνο μέσα από την ενότητα των εργαζόμενων. Η κυριότερη συνομοσπονδία εργαζόμενων της Αυστραλίας, ACTU, κάλεσε τα μέλη της να ενισχύσουν οικονομικά τους απολυμένους, ενώ έχει οριστεί και πανεθνική γενική απεργία για τις 6 Μαΐου.

Αγνοώντας δικαστική απόφαση που πάγω-

νε τις απολύσεις για μια εβδομάδα, η Patrick ξεκίνησε αμέσως την αντικατάστασή του προσωπικού με απεργοσπάστες. Σε μια περίπτωση στο Σίδνεϊ, χρειάστηκαν ελικόπτερα για να φτάσουν στο χώρο εργασίας, καθώς ο αποκλεισμός ήταν απόλυτος από στεριά και θάλασσα. Το πρώτο πλοίο με πλήρωμα μέλη της MUA που έφτασε στο Σίδνεϊ έκανε οκτώ ώρες να αγκυροβολήσει. Οι λιμενεργάτες είπαν πως το εμπόδιζαν για λόγους ασφάλειας, εξαιτίας της παρουσίας σκευοιριτάδων και σκύλων στην αποβάθρα. Προηγουμένως, η Επιτροπή Ανταγωνισμού και Καταναλωτών είχε απειλήσει να μηνύσει τους ίδιους και την MUA για «παρακώλυση διεθνούς εμπορίου», που τιμωρείται με πρόστιμο 10 εκατομμυρίων αυστραλιανών δολαρίων για το συνδικάτο και 500.000 για κάθε εργαζόμενο. Το πλήρωμα του πλοίου αντιμετώπιζε επίσης κατηγορίες ανταρσίας. Στην πραγματικότητα, η δραστηριότητα της εταιρίας απέχει πολύ από τα κανονικά επίπεδα, καθώς κάθε φορτίο πρέπει να περάσει μέσα από τον κλοιό διαδηλωτών, ενώ και το κόστος λειτουργίας είναι απαγορευτικό για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Οι διαδηλωτές κατάφεραν αρκετές φορές τις τελευταίες μέρες να εμποδίσουν προσπάθειες εισόδου και εξόδου φορτηγών στα εργοτάξια, παρά τη χρήση βίας από την αστυνομία ενάντια σε καθιστικές διαμαρτυρίες και τις επιθέσεις σκευοιριτάδων με δακρυγόνα σπρέι. Εκκρεμούν ακόμη δικαστικές αποφάσεις, τόσο σχετικά με

τη νομιμότητα των απολύσεων, όσο και σχετικά με την απαγόρευση παρεμπόδισης της διακίνησης εμπορευμάτων από και προς τις αποβάθρες.

Διεθνείς εκδηλώσεις αλληλεγγύης

Στις 8 Απριλίου, 200 συνδικαλιστές διαδήλωσαν μπροστά στην αυστραλιανή πρεσβεία στη Μανίλα. Ο διεθνής γραμματέας της κορεατικής KCTU, που είχε οργανώσει πέρσι πολυήμερη γενική απεργία, επισκέφτηκε διαδήλωση στο Port Botany και δήλωσε: «Χρειαζόμαστε μια νέα παγκόσμια αλληλεγγύη». Την επόμενη μέρα, επτά άτομα συνελήφθησαν στο Σαν Φρανσίσκο, μετά από αποκλεισμό της εισόδου του αυστραλιανού προξενείου.

Τα συνδικάτα λιμενεργατών της Ιαπωνίας και της Νότιας Αφρικής ανακοίνωσαν πως δεν θα επιτρέψουν την φορτοεκφόρτωση αυστραλιανών πλοίων. Τα συνδικάτα των Η.Π.Α. και της Ιαπωνίας ξεκίνησαν επίσης μπούκοτ των αυστραλιανών προϊόντων. Την αλληλεγγύη τους προς τους απολυμένους συναδέλφους τους διαδήλωσαν και οι λιμενεργάτες της Νέας Ζηλανδίας, Νέας Γουινέας και Σουηδίας, που σχεδιάζουν ανάλογες ενέργειες. Η Διεθνής Ομοσπονδία Εργαζόμενων στις Μεταφορές (ITF) κάλεσε σε μπούκοτ των εγκαταστάσεων όπου χρησιμοποιούνται απεργοσπάστες. Η Patrick αντέδρασε με προσφυγή σε δικαστήριο που της απαγόρευσε να προβεί σε τέτοιες ενέργειες. Βρετανικό δικαστήριο όμως πάγωσε προσωρινά την απαγόρευση.

Βραζιλία: Διαδηλώσεις για τη σφαγή ακτημόνων

Στις 17 Απριλίου, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν σε πολλές πόλεις της Βραζιλίας, στην επέτειο της δολοφονίας 19 ακτημόνων αγροτών και του τραυματισμού τουλάχιστον 70 ακόμη από την αστυνομία, πριν από δύο χρόνια, για να διαμαρτυρηθούν για τη βία ενάντια στους αγρότες και την ατιμωρησία των δολοφόνων.

Την ίδια μέρα, το 1996, 2.500 διαδηλωτές είχαν κλείσει τον κεντρικό δρόμο που έωνε την πρωτεύουσα της πολιτείας Para, Belem, με τα νότια όπου είχε πραγματοποιηθεί κατάληψη γης από 1.500 οικογένειες. Η τοπική κυβέρνηση συμφώνησε να τους στείλει λεωφορεία που θα τους μετέφεραν στο Belem, για να συμμετάσχουν σε διαδήλωση, και αυτοί άνοιξαν τα οδοφράγματα. Όταν όμως έφτασαν τα λεωφορεία, ήταν γεμάτα με μέλη της στρατιωτικής αστυνομίας που άρχισαν να πυροβολούν το πλήθος. Κάποια από τα θύματα συνελήφθησαν από την αστυνομία και μετά πυροβολήθηκαν εν ψυχρώ.

Στις διαδηλώσεις και άλλες εκδηλώσεις της ημέρας, που αποφασίστηκε να οριστεί «μέρα των εργατών γης», συμμετείχαν εκτός από το MST, που ήταν οργανωτής σε 23 από τις 27 πολιτείες της χώρας, η κυριότερη ομοσπονδία εργαζόμενων της Βραζιλίας, φοιτητικές και κοινωνικές οργανώσεις, καθώς και ομάδες που προέρχονται από την καθολική εκκλησία. Στις περισσότερες διαδηλώσεις, ο κόσμος κρατούσε 19 φέρετρα, όσα και οι νεκροί του Eldorado de Carajas, και κατευθύνθηκε προς κυβερνητικά κτίρια και δικαστήρια. Συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης προς τους αγρότες πραγματοποιήθηκαν και σε 50 ακόμη χώρες, κυρίως έξω από πρεσβείες της Βραζιλίας.

Στην πρωτεύουσα Μπραζιλία, οι συγκεντρωμένοι κρατούσαν τρεις σταγούρες επιπλέον, για να διαμαρτυρηθούν για τον πρόσφατο φόνο δύο μελών του MST από γαιοκτήμονα που έχει αναγνωριστεί και συλληφθεί, καθώς και τον φόνο ιθαγενούς γυναίκας, που έκαψαν ζωντανή έφηβοι πέρσι. Αντιπρόσωποι του MST παρέδωσαν στο προεδρικό γραφείο 50.000 επιστολές καναδών που ζητούν την τιμωρία των 155 αστυνομικών που συμμετείχαν στη σφαγή του 1996. Στην πολιτεία Para, όπου βρίσκεται το Eldorado de Carajas και δολοφονήθηκαν πρόσφατα και τα δύο μέλη του MST, οι διαδηλώσεις ήταν πιο έντονες και μαχητικές. Χίλιοι αγρότες έκανα πορεία 700 χιλιομέτρων από το Eldorado de Carajas ως την πρωτεύουσα Belem.

Στο Sao Paulo, οι διαδηλωτές προτίμησαν να συγκεντρωθούν μπροστά στο χρηματιστήριο, όπου και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, θεωρώντας το κεφάλαιο κύριο υπαίτιο των προβλημάτων και των κοινωνικών ανισοτήτων. Ο φετινός προϋπολογισμός για την αγροτική μεταρρύθμιση ήταν δύο δις δολάρια, ενώ ο αντίστοιχος για την εξόφληση τόκων του εξωτερικού χρέους φτάνει τα 60 δις. Αποκαλυπτικά είναι και τα στοιχεία που δόθηκαν σχετικά με την ιδιοκτησία γης στη Βραζιλία. Το πλουσιότερο 20 % του πληθυσμού της χώρας κατέχει το 90 % της γης, ενώ το φτωχότερο 40 % μόλις το 1%. Ανάλογα είναι και τα στοιχεία σχετικά με τη βία των γαιοκτημόνων και της αστυνομίας ενάντια στους καταληψίες αγρότες. Η Ιερατική Επιτροπή για τη Γη, οργάνωση της καθολικής εκκλησίας, δήλωσε πως από το 1985, 1003 άτομα, αγρότες, συνδικαλιστές και δικηγόροι τους δολοφονήθηκαν, ενώ μόλις 16 άτομα καταδικάστηκαν για τους φόνους.

Gustav Landauer:

επανάσταση της καθημερινότητας

Στις 2 Μάη του 1919, κατά τη διάρκεια της καταστολής της συμβουλευτικής εξέγερσης της Βαυαρίας, δολοφονήθηκε βάνουσα ο Γκούσταβ Λαντάουερ, μια κορυφαία μορφή του αναρχικού κινήματος στη Γερμανία, ένας άνθρωπος οι ιδέες και οι πράξεις του οποίου δεν έχουν συναντήσει την αναγνώριση που τους αξίζει.

Ο Λαντάουερ γεννήθηκε στις 7 Απρίλη του 1870 στην Καρλσρούη, μια πόλη με έντονη παράδοση κοινωνικών αγώνων, στην οποία γεννήθηκαν επίσης ο Ρούντολφ Ρόκερ και ο Γιόχαν Μοστ. Το 1892, ο Λαντάουερ, αφού σπούδασε στα πανεπιστήμια της Χαϊδελβέργης, του Βερολίνου και του Στρασβούργου, εντάχθηκε σε μια μη-δογματική μαρξιστική ομάδα του Βερολίνου, τη "Die Jungen", που είχε διαγραφεί την προηγούμενη χρονιά από το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και στην οποία συμμετείχε επίσης ο Ρόκερ. Ο Λαντάουερ ανέλαβε τη σύνταξη της εβδομαδιαίας εφημερίδας της ομάδας, της "Der Sozialist" και ανέπτυξε μια αντιεξουσιαστική κριτική του μαρξισμού, ακολουθώντας τις κατευθύνσεις του Μπακούιν και του Κροπότκιν, προτάσσοντας την αντικατάσταση του κράτους από μια ομοσπονδία αυτόνομων κομμούνων, οργανωμένων από τη βάση.

Το 1893 ο Λαντάουερ ήταν ένας από τους "απειθαρχούς" που αποκλείστηκαν από το Συνέδριο της Ζυρίχης της 2ας Διεθνούς (από το οποίο αποκλείστηκε και η Ρόζα Λούξεμπουργκ). Στην ανακοίνωση αυτών των αποκλεισμών, ο βετεράνος ιταλός αγωνιστής Amilcare Cipriani αποχώρησε επίσης φωνάζοντας "Φεύγω μαζί μ' αυτούς που αποκλείσατε, με τα θύματα της βαναυσότητας και του αυταρχισμού σας". Ο Λαντάουερ αποκλείστηκε επίσης, μαζί με το Μαλατέστα, τον ολλανδό Domela Nieuwenhuis και άλλους αναρχικούς απεσταλμένους, από το Συνέδριο του Λονδίνου το 1896, την τελευταία φορά που οι αναρχικοί έστειλαν απεσταλμένους σε συνέδριο της 2ης Διεθνούς. Στο βιβλίο του "Auhuf zum Sozialismus", που εκδόθηκε το 1911, ο Λαντάουερ χαρακτήρισε το Μαρξισμό ως "την πανούκλα των καιρών μας και την κατάρα του σοσιαλιστικού κινήματος". Στις αρχές του αιώνα, ο Λαντάουερ, ενώ διατηρούσε την εκτίμησή του για το έργο του Μπακούιν και του Κροπότκιν, άρχισε να στρέφεται περισσότερο προς τις θέσεις του Προυντόν, αλλά και να επισημαίνει τη σπουδαιότητα της ελευθεριακής εκπαίδευσης, όπως αυτή θεμελιώθηκε από το Φρανσίσκο Φερρέρ και το "Σύγχρονο Σχολείο".

Ο Λαντάουερ ήταν επίσης επιρρεπής από ένα μεγάλο φάσμα διανοητών, το έργο των οποίων είχε μελετήσει σε βάθος: από τον Σπινόζα ως τον Σοπενχάουερ, από το Νίτσε ως τον Ίβεν, αλλά και τον Τολστόι. Ήταν επίσης συνδεδεμένος με το κίνημα "Arts and Crafts" των Ράσκιν και Μόρις.

Ο Λαντάουερ αποκαλούσε τον εαυτό του "αναρχικό-σοσιαλιστή". Όπως έγραψε, "η αναρχία είναι η έκφραση της απελευθέρωσης του ανθρώπου από τα είδωλα του

κράτους, της εκκλησίας και του κεφάλαιου. Ο σοσιαλισμός είναι η έκφραση της γνήσιας και πραγματικής κοινότητας ανάμεσα στους ανθρώπους, γνήσια γιατί γεννιέται από το πνεύμα του ατόμου".

Συνδυάζοντας τις φεντεραλιστικές απόψεις του Κροπότκιν με τις θέσεις του Προυντόν, ο Λαντάουερ υποστήριζε τη δημιουργία μιας "κοινωνίας ισότιμης ανταλλαγής, βασισμένη στις περιφερειακές κοινότητες που θα συνδυάζουν τη γεωργία με τη βιομηχανία". Σταδιακά, έδινε όλο και λιγότερη έμφαση στην πάλη των τάξεων, ενώ έδινε στο πρόταγμα της άμεσης δράσης το χαρακτήρα της δημιουργίας κοοπερατίβων και της οργανωμένης αντίστασης. Για το Λαντάουερ, η γενική απεργία σήμαινε όχι το στάμα της εργασίας, αλλά τη συνέχιση της λειτουργίας των εργοστασίων σε καθεστώς αυτοδιεύθυνσης.

Ο σοσιαλισμός για το Λαντάουερ δεν αποτελούσε την προσμονή μιας αιφνίδιας, εξ αποκαλύψεως εμφάνισης του καινούργιου, αλλά την ανακάλυψη και την ανάπτυξη στοιχείων ήδη υπαρκτών, κάτι που "πάντα μόλις ξεκινά" και "πάντοτε κινείται". Οι αντιλήψεις του κινούνταν κοντά στο γνωστό σύνθημα της IWW: "Να χτίσουμε το νέο κόσμο μέσα στο καβούκι του παλιού". Στα γνωστότερα συγγραφικά του έργα, στο "Die Revolution" και στο "Auhuf zum Sozialismus", πρότεινε τη δημιουργία μιας ελεύθερης κοινωνίας "έξω" και "παράλληλα" με την υπάρχουσα, ζητώντας από τους ανθρώπους να απαλλαγούν από την ιδέα του καπιταλισμού και "να αρχίσουν να είναι ανθρώπινες υπάρξεις", να δημιουργήσουν ελευθεριακούς θύλακες που θα χρησίμευαν ως έμπνευση και παράδειγμα. Έθεσε δηλαδή το ζήτημα της επανάστασης ως βαθμιαία δημιουργία μιας αντικουλτούρας.

Για τη διαμόρφωση αυτών των απόψεων, ο Λαντάουερ επιρεάστηκε ιδιαίτερα από τις απόψεις για την εθελουσία δουλεία του La Boétie, ο οποίος υποστήριζε πως αν κανείς δεν θα υπάκουε τους τυράννους, η εξουσία θα έπαυε να υπάρχει. Το 1908, ο Λαντάουερ ίδρυσε το "Σοσιαλιστικό Σύνδεσμο", ο οποίος μέσα σε τρία χρόνια αναπτύχθηκε τόσο ως η αφετηρία μιας τέτοιας εναλλακτικής κοινωνίας, όσο και ως μια ελευθεριακή αντιπρόταση στο εξουσιαστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, αποτελούμενος από είκοσι τοπικές ομάδες στη Γερμανία και την Ελβετία, ενώ τμήμα του Συνδέσμου υπήρχε και στο Παρίσι. Η οργανωτική βάση του Σοσιαλιστικού Συνδέσμου ήταν αυτό που στην Ισπανία πήρε την ονομασία "ομάδα συγγένειας". Η κεντρική ιδέα του Συνδέσμου ήταν η ιδέα που έμεινε στην ιστο-

ρία ως η γνωστότερη φράση του Λαντάουερ: "Το κράτος είναι μια συνθήκη, μια δεδομένη σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους, ένας τρόπος ανθρώπινης συμπεριφοράς. Καταστρέφουμε το κράτος δημιουργώντας διαφορετικές σχέσεις, συμπεριφερόμενοι διαφορετικά".

Ο Λαντάουερ, εκτός από πολιτικός διανοητής και ακτοβοστής, ήταν κι ένας πολύ γνωστός άνθρωπος των γραμμάτων. Το πιο γνωστό του μυθιστόρημα είναι "Ο Κήρυκας του Θανάτου", που έγραψε το 1893. Ο Λαντάουερ έγραψε πολλά δοκίμια, π.χ. για τον Σαίξπηρ, τον Γκαίτε, τον Χάιλντερλιν, τον Στρίντμπεργκ, τον Γουόλτ Γουίτμαν... Επίσης, μετέφρασε στα γερμανικά σημαντικά έργα, όπως την "Μελέτη για τη Εθελουσία Δουλεία" του Etienne de la Boétie, το "Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέη" και την "Ψυχή του Ανθρώπου στο Σοσιαλισμό" του Όσκαρ Ουάιλντ, δοκίμια του Μπέρναρ Σω και ποιήματα του Γουίτμαν. Από τα κλασσικά αναρχικά συγγράμματα, μετέφρασε τον "Πόλεμο και Ειρήνη" και τη "Γενική Ιδέα της Επανάστασης" του Προυντόν, την "Αλληλοβοήθεια" και τη "Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση", καθώς και άλλα έργα του Κροπότκιν. Επίσης απέδωσε σε σύγχρονη μορφή τα έργα του μεσαιωνικού γερμανού φιλοσόφου Meister Eckhart.

Ο Λαντάουερ συμμετείχε στις δραστηριότητες του γερμανικού εξπρεσιονιστικού κινήματος και ήταν στενός φίλος του Ερνστ Τόλλερ και του Γκέοργκ Κάιζερ. Επίσης, ήταν μέλος της θεατρικής ομάδας "Neue Freie Volksbühne".

Το 1909 ο Λαντάουερ ανέλαβε ξανά τη σύνταξη της "Der Sozialist", η οποία είχε πλέον ξεκάθαρο αντιεξουσιαστικό προσανατολισμό.

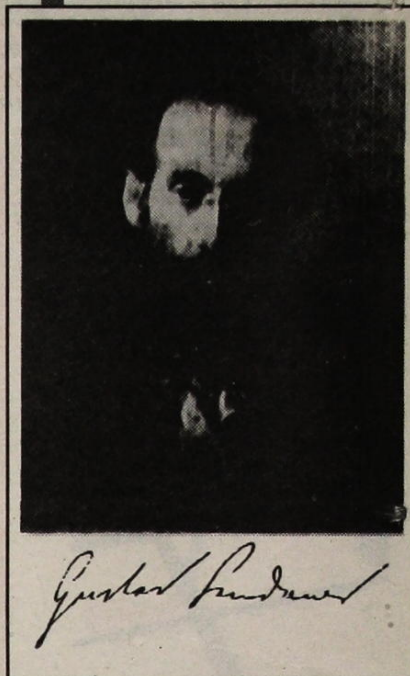
Το 1912, έγινε κόκκινο πανί για μεγάλο μέρος της γερμανικής κοινωνίας, όταν άρχισε να μιλάει ενάντια στη γερμανική επιθετικότητα και τον πόλεμο. "Ο πόλεμος", έγραψε ο Λαντάουερ, "είναι η πιο σαφής και ξεκάθαρη έκφραση του κράτους".

Στις 7 Νοέμβρη του 1918, όταν ξέσπασε η συμβουλευτική επανάσταση στη Βαυαρία, ο Λαντάουερ, μαζί τους επίσης γνωστούς αναρχικούς συγγραφείς Έριχ Μύζαμ και Ερνστ Τόλλερ προσπαθούν να προωθήσουν το κίνημα των συμβουλίων, με στόχο τη δημιουργία της φεντεραλιστικής κοινωνίας που τόσο καιρό ευαγγελίζονταν. Ο Λαντάουερ και ο Μύζαμ έγιναν μέλη του Επαναστατικού Εργατικού Συμβουλίου και του Κεντρικού Εργατικού Συμβουλίου της Βαυαρίας. Προωθώντας τη δημιουργία ενός συστήματος συμβουλίων και κοοπερατίβων, βασισμένο στην αυτονομία και την αυτοδιαχείριση, ο Λαντά-

ουερ έκανε παράλληλα σκληρή κριτική στο καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Το 1918 έγραψε πως οι μπολσεβίκοι "δουλεύουν για μια στρατιωτική δικτατορία που θα είναι φρικτότερη από οτιδήποτε έχει υπάρξει". Εκτός αυτού, στη θέση της χλιαστικής αναμονής μιας ακρατικής κοινωνίας που θα οικοδομούνταν σε μια νύχτα, ο Λαντάουερ έγραψε πως "ούτε καν διανοούμενοι να επιθυμώ ένα τελικό αποτέλεσμα. Θα προσβλέπω πάντοτε σε κάτι πέρα από το τέλος. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι η διαδικασία, και τουλάχιστον βρισκόμαστε στη διαδικασία".

Το χειμώνα 1918-1919, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση αποφάσισε να συντρίψει το κίνημα των συμβουλίων. Το Γενάρη του 1919, δολοφονήθηκαν οι Ρόζα Λούξεμπουργκ και Καρλ Λήμπκνεχτ και λίγες βδομάδες αργότερα δολοφονήθηκε ακόμα και ο σοσιαλιστής πρόεδρος Κουρτ Άισνερ. Στις 7 Απρίλη του 1919 ανακηρύχθηκε ξανά η συμβουλευτική δημοκρατία στο Μόναχο. Μπροστά στις δύσκολες συνθήκες, ο Λαντάουερ αποδέχθηκε τη θέση του υπουργού παιδείας, με βοηθό του το νεαρό αναρχικό Ret Marut που στο μέλλον θα γινόταν ένας γνωστός συγγραφέας, με το ψευδώνυμο "B. Traven". Ο Λαντάουερ επεξεργάστηκε ένα πρόγραμμα ελευθεριακής εκπαίδευσης για ανθρώπους κάθε φύλλου και ηλικίας, που ποτέ δεν τέθηκε σε εφαρμογή. Μια βδομάδα μετά την ανακήρυξη της συμβουλευτικής δημοκρατίας, το κομμουνιστικό κόμμα πήρε την εξουσία στη Βαυαρία και δημιούργησε τη δική του κυβέρνηση. Δυο βδομάδες αργότερα, την πρωτομαγιά του 1919, ο σοσιαλδημοκράτης υπουργός άμυνας της κυβέρνησης του Βερολίνου, ο Νόσκε, απέστειλε τάγματα θανάτου για να καταστείλουν την επανάσταση στη Βαυαρία. Την επόμενη ημέρα ο Λαντάουερ συνελήφθη. Το 1911, ο Λαντάουερ είχε γράψει πως "έχει έρθει η εποχή για την εμφάνιση ενός νέου είδους μάρτυρα. Όχι ενός ήρωα, αλλά ενός ήρεμου, ανεπιτήδευτου μάρτυρα, που θα παρέχει το παράδειγμα μιας προταγματικής ζωής". Ο Λαντάουερ έμελλε να γίνει ένας τέτοιος μάρτυρας. Στο προαύλιο της φυλακής, ένας φρουρός χαστούκισε το Λαντάουερ. Αμέσως τον περικύκλωσαν και άλλοι φύλακες και άρχισαν να τον χτυπούν με γκλόμπς και υποκόπανους, να τον γρονθοκοπούν και να τον κωτσάν. Ένας στρατιώτης τον αποτελείωσε με έναν πυροβολισμό.

Ο γερμανική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία FAU, με τη βοήθεια των εργατών του Μονάχου, έφτιαξε ένα μνημείο στη μνήμη του Λαντάουερ. Το μνημείο γκρεμίστηκε όταν ανέβηκε στην εξουσία ο Χίτλερ.

"...ούτε καν διανοούμενοι να επιθυμώ ένα τελικό αποτέλεσμα. Θα προσβλέπω πάντοτε σε κάτι πέρα από το τέλος. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι η διαδικασία, και τουλάχιστον βρισκόμαστε στη διαδικασία".

"...η αναρχία είναι η έκφραση της απελευθέρωσης του ανθρώπου από τα είδωλα του κράτους, της εκκλησίας και του κεφάλαιου. Ο σοσιαλισμός είναι η έκφραση της γνήσιας και πραγματικής κοινότητας ανάμεσα στους ανθρώπους, γνήσια γιατί γεννιέται από το πνεύμα του ατόμου".

"...ο μαρξισμός αποτελεί την πανούκλα των καιρών μας και την κατάρα του σοσιαλιστικού κινήματος".

"Το κράτος είναι μια συνθήκη, μια δεδομένη σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους, ένας τρόπος ανθρώπινης συμπεριφοράς. Καταστρέφουμε το κράτος δημιουργώντας διαφορετικές σχέσεις, συμπεριφερόμενοι διαφορετικά".

Αυτό το κείμενο βασίστηκε στο κεφάλαιο "The Martyrdom of Gustav Landauer" από το βιβλίο του Paul Avrich "Anarchist Portraits"

Αυτο το κείμενο αποτελεί αναδημοσίευση από το "τοπικό δελτίο Γα και Ελευθερία" από το Γαλατά Τροϊζηνίας.

Όπως αναφέρεται στο προλογικό σημείωμα της έκδοσης:

«...στο έντυπο δελτίο αυτό, οι προτάσεις, οι θέσεις για τους κοινωνικούς θεσμούς βρίσκονται πέρα από την ιεραρχική, συγκεντρωτική οργάνωση αλλά και πέρα από την εξατομικευμένη "λύση" η οποία διαγράφει την κοινωνία, επιτείνει το κοινωνικό αδιέξοδο σταθεροποιώντας τις εκμεταλλευτικές, ιεραρχικές σχέσεις. Η εργασία, η παιδεία, η οικονομία, η τοπική κοινωνία, η φύση μακριά από την ανθρωποκεντρική αλλά και βιοκεντρική σκέψη στα πλαίσια μιας ολιστικής -εν δυνάμει- προσέγγισης και ερμηνείας θα έχουν τη θέση τους στο δελτίο. Πιο συγκεκριμένα, το κράτος ως ο υπεργραφειοκρατικός μηχανισμός εναπόθεσης των ευθυνών της κοινωνίας, η τοπική "αυτό"-διοίκηση ως διαμεσολαβητικός, εξουσιαστικός θεσμός, η εργασία μέσα από τη δαιδαλώδη οικονομία της αγοράς, η "παιδεία" ως μηχανισμός κατασκευής υποκόπων, η καταστροφή της φύσης ως απόρροια μιας συγκεκριμένης δομής, της εξουσίας και του κέρδους αντίστοιχα. Η ελάχιστη λοιπόν αυτή βούληση στοχεύει άμεσα στη συμβολή για τη δημιουργία μιας τοπικής κίνησης πολιτών ως άμεσο βήμα ελεύθερου διαλόγου για την αποδόμηση των ίδιων των θεσμών και για την αναδιοργάνωση τους στη βάση αντιιεραρχικών δομών. Ορθολογικοποιώντας τις παραδοσιακές μορφές αλληλεγγύης σε θεσμικό και οικονομικό επίπεδο και συνομοσπονδία δικτυώνοντας τις πρωτοβουλίες ενάντια στην εξουσία και το κεφάλαιο είναι το βήμα όχι για τον παράδεισο αλλά για έναν κόσμο όπου ο καθένας κάτι θα έχει να π(οι)εί».

Για επικοινωνία
Γιώργος Κυριακού
Γαλατάς Τροϊζηνίας

Η σύγκρουση και ο αγώνας μπροστά στο φάσμα της τοπικής αυτοδιεύθυνσης

Σαστισμένοι έως και αμήχανοι γινόμαστε μάρτυρες φραστικών μέχρι και ρεαλιστικών συγκρούσεων, τόσο σε καθημερινό επίπεδο όσο και σε περιόδους κρίσης, ανάμεσα σε ρόλους, ομάδες συμπεριφερόντων, επαγγέλματα, στα όρια του τοπικού περιγύρου. Η έντασή τους -πολλές φορές- αλλά και ο περιορισμένος -στα όρια του μηδενός- κοινωνικά χαρακτηρισ τους μας βρίσκει ολοένα και πιο αδύναμους να πα-

ρέμβουμε με θετικές για το σύνολο της κοινωνίας εξελίξεις. Τα αποτελέσματα παραμένουν δέσμια της καταστρατήγησης του δημοσίου προς χάριν της κρατικής διευθέτησης, της λεηλασίας του κοινωτικού προς χάριν του ιδιωτικού, της ανάδειξης/ανάδυσης πολιτικών και οικονομικών χειραγωγών και μιας νεκρικής σιωπής απέναντι σε πραγματικά απελπισμένους στη δίνη της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης. Κυριαρχεί δηλαδή ένα επίπεδο διακανονισμού κυρίων οι οποίοι λυμαίνονται τις αποφάσεις που έχουν να κάνουν με την ίδια μας τη ζωή επιπλέον άμεσα για το σήμερα. Με τον αέρα που αναπνέουμε, με το νερό που πίνουμε, με τις τροφές, με το δημόσιο χώρο, με την εργασία, με τον χρόνο.

"Ανάπτυξη ή θάνατος" είναι το σύνθημα επί του οποίου η εξουσία στερεοποιεί τις δομές και τις αποφάσεις της. Για αξιοποίηση μιλούν οι σφουγγαροκόλλητοι των υπουργείων, για ανάπτυξη οι αναξιοπρεπείς υπηρέτες των εργολάβων, για εκσυγχρονισμό οι δολοφονικές υπάλληλοι της παγκόσμιας τράπεζας, αποθρασυμένοι από την πολιτική μας ένδεια, ενδυναμωμένοι από την αδυναμία να αναπτύσσουμε ως ισότιμοι πολίτες λόγο και έργο για την αυτοδιεύθυνση της ζωής μας. Γι αυτό και οι επιλογές των επιτελαρχών της διοίκησης/οικονομίας βρίσκουν τον κατάλληλο (ίσως χώρο και χρόνο να πραγματώσουν τις αποφάσεις τους καταστρέφοντας ότι έχει μείνει άγριο στη φύση και ότι έχει απομείνει κοινικό στην κοινότητα.

Οι αντιστάσεις

Ενίοτε οι κάτοικοι των τόπων δημιουργούν κινήσεις ή κινήματα, άλλες φορές απέναντι, κι άλλες φορές ενάντια στις αποφάσεις που παίρνονται έξω από αυτούς γι αυτούς. Αιτήματα, διεκδικήσεις, παρεμβατικές ενέργειες, συλλαλητήρια, καταλήψεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής του κράτους απηχούσαν στην παράδοση του κοινοτισμού με την όποια μορφή του, αλλά των κοινωνικών αγώνων παρομοίως. Δραστηριότητες που αντιστοιχούν στο "κοινό κάλο" των προηγούμενων κοινωνιών όπως αυτό ορίζονταν, με πρωτεύουσα για το σύνολο της κοινωνίας σημασία, και το οποίο έμοιαζε μάλλον με πιο χειροπιαστό ιδανικό. Η περίπτωση της Καρύστου το 1978 (κινητοποιήσεις ενάντια στην εγκατάσταση πυρηνικού αντιδραστήρα), του Καλαμά Θεσπρωτίας (για την εγκατάσταση "βιολογικού" καθαρισμού των λυμμάτων από τα Ιωάννινα), το 1988, στο Κουρουπητό Χανίων το '86, '87... (για την μετατροπή του χωριού σε σκουπιδότοπο του νομού), στην Αραβησό έξω από τη Θεσσαλονίκη (κινητοποιήσεις -ιδιαίτερα δυναμικές- ενάντια στην α-

πόφαση του Οργανισμού Ύδρευσης Θεσσαλονίκης για την υδροδότηση της πόλης από το ποτάμι του χωριού το '91 όπως και του Αστακού στην Αιτωλοακαρνανία χωριό το οποίο προόριζαν για χώρο εναπόθεσης

τοξικών αποβλήτων από χημικά εργοστάσια της Ευρώπης, το '92-'93, στο Πουρί του Βόλου (ενάντια στην τσιμεντοποίηση του

ρεύματος Κραυσίδωνα).....και πρόσφατα στα χωριά του Στρυμώνα και ιδιαίτερα τα χωριά Βαρβάρα και Ολυμπιάδα τα οποία και αντιστέκονται με πολλά μέσα στις αποφάσεις του κράτους

αξιοποίηση

ανάπλαση

(πολυεθνική ΤΝΧ-εργοστάσιο επεξεργασίας χρυσού, καταστροφή της φύσης τοξικά απόβλητα). Οι περιπτώσεις αυτές, ανάμεσα σε πολλές άλλες που δεν αναφέρθηκαν, πρόβαλλαν το ξεπέραςμα μιας απλής διαφωνίας με την κεντρική εξουσία ξεδιπλώνοντας κινητοποιήσεις, λαϊκές συνελεύσεις πλησιάζοντας πάντα

εκσυγχρονισμός

σ' ένα απωθημένο όνειρο: την ανάληψη της ζωής από τα χέρια των κατοίκων. Το ίδιο και οι κινητοποιήσεις ενάντια στην εγκατάσταση του εργοταξίου της ΑΓΕΤ στην χερσόνησο των Μεθάνων μαρτυρούν πως τίποτε δεν έχει σβήσει από το χάρτη των διεκδικήσεων.

Αιτήματα, διεκδικήσεις μακριά και πέρα από τη στενή αντίληψη του οικονομισμού, ξεπετάγονταν (-ονται) δυναμικά αγγίζοντας θέματα όπως φύση, εργασία, υγεία, αυτοδιοίκηση μέσα από την δυναμική του ίδιου του κόσμου. Τα κόμματα και οι παράγοντες σχεδόν θεατές αυτής της σύγκρουσης μονίμως στη θέση του πυροσβέστη και διαιωνίζοντας το ρόλο του επίδοξου διαχειριστή του κεντρικού σχεδιασμού παραγκωνίζονταν στην προσπάθειά τους να εντάξουν τους αγώνες μέσα στα πλαίσιά τους. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις ελλείποντος ή μείζονος σημασίας δεν δόθηκε ποτέ ή προτεραιότητα στη δημιουργία άλλων πολιτικών δομών για τη λήψη των αποφάσεων με ισότιμη συμμετοχή των κατοίκων στις περισσότερες περιπτώσεις η -επί της ουσίας- δημοκρατία, ταυτίζεται με την αυθόρμητη, πολύπτυχη, δημιουργική έκφραση και συμμετοχή των ανθρώπων αυτό που οι άθλιοι κομματικοί καθοδηγητές ονομάζουν "όχλο". Έτσι, παρ' όλη την αναμφίβολη πείρα αυτής της διαχρονικής, διατοπικής κινητικότητας και αντιπαράθεσης, δεν υπήρξε μια ομοθυμία για την δημιουργία θεσμών άμεσης δημοκρατίας με προοπτική οργανι-

κών συνεργατικών σχέσεων ανάμεσα στις κατά τόπους κοινωνίες.

Από την μια ο τοπικισμός ως α) αγώνας εντός διοικητικών ορίων και μόνο αυτών β) ρητή -πολλές φορές- έκφραση αδιαφορίας από την μεριά των κινητοποιημένων κατοίκων για το εάν το πρόβλημα -αιτία κινητοποίησης- θα μετατεθεί σε άλλο τόπο. Από την άλλη η έλλειψη αμφισβήτησης των ιεραρχικών/ιεραρχημένων δομών, δηλαδή η συναίνεση έως επιμονή των αντιστεκόμενων να αγωνίζονται μέσα από δομές εξουσιαστικές παρόμοιες μ' αυτές που παίρνουν αποφάσεις για την ζωή τους. Συνέπεια και των δύο παραμέτρων είναι η εξώθηση στην επιφάνεια εκείνων των ανθρώπων οι οποίοι εκμεταλλεύτηκαν τις προσωρινές πρωτοβουλίες τους σε κινητοποιήσεις ως ένσημα για την διεκδίκηση ρόλου παράγοντα. (Είναι σύνηθες φαινόμενο να γίνονται δήμαρχοι, σύμβουλοι μέχρι και νομάρχες -Φωτίου, δήμαρχος Κερτσινίου επί κινητοποιήσεων για τη χαβούζα, νυν νομάρχης Πειραιά- άνθρωποι οι οποίοι με δεδομένο κι όχι αμφισβητήσιμο ρόλο πήραν μέρος σε διάφορους αγώνες).

Έτσι, οι επεμβάσεις του κράτους με την αποφασιστική βοήθεια της Αστυνομίας και των Δικαστηρίων που νομιμοποιεί τα ιδιωτικά συμφέροντα συναντούσε στο όριο αυτών των αγώνων ένα κλίμα φόβου, απογοήτευσης, διεκδίκησης του ελάχιστου, αλλά κυρίως έναν ατομικό κατακερματισμό. Η εξέλιξη περίπου είναι γνωστή: τα ανταποδοτικά ωφέλη π.χ. για την Πτολεμαίδα από τη ΔΕΗ, για τη Δραπετσώνα από από την ΑΕΧΕΠ λιπασμάτων, για τις κοινότητες γύρω από τα Σπάτα από την εταιρεία της εγκατάστασης του αεροδρομίου κτλ...κτλ... μέτρα για τη ρύπανση, τη δημιουργία "κοινωνικών" έργων, χρήματα στους Ο.Τ.Α. κτλ...κτλ...

Δηλαδή κατάληξη σε μια χυδαία οικονομική αποτίμηση της ζωής δίχως να λογαριαστεί το γεγονός της πολιτικής ομηρίας όλων των κατοίκων. Επίσης δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι στα πτώματα αυτών των αγώνων μελετήθηκαν και εκπονήθηκαν "διατριβές" όσον αφορά τον έλεγχο του πληθυσμού από την άποψη α) της αστυνομικής καταστολής-ετοιμότητας (σχέδιο αστυνομίας στα χωριά του Στρυμωνικού, Νοέμβρης '97), β) της προπαγάνδας (Μ.Μ.Ε., συστηματικό "θάψιμο" και "λάσπη" από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης) γ) των οικονομικών μέτρων αποκατάστασης για την άμβλυνση των εντάσεων και τη "δημιουργία" συναινετικού ρεύματος στις αποφάσεις.

Οι τοπικές λοιπόν συγκρούσεις που φαίνεται πως αφορούν μόνο αυτούς οι οποίοι τις πραγματοποιούν δεν είναι παρά το όριο της δικής μας εναπόθεσης ευθυνών για ζητήματα που αφορούν όλους. Δίχως θεσμικούς ισότιμους συμμετοχικούς, χωρίς τη διεκδίκησή τους για όλα τα δημόσια ζητήματα καθίσταται το πλέον εύκολο ο καθείς να μετατρέπεται σε υπήκοο-θεατή αποφάσεων και η κοινωνική σύγκρουση να αποκλιμακώνεται σε έναν επαγγελματικό-συντεχνιακό πόλεμο.

1. Η κοινότητα Μεγαλοχωρίου λαμβάνει 1.000.000 δρχ το χρόνο μίσθωμα από κάθε εγκατάσταση (ΚΑΛΑΥΡΙΑ, Νοεμβρ. '97)